ISSN 0132-4462.
№ 4 2012
КВІТЕНЬ

перець

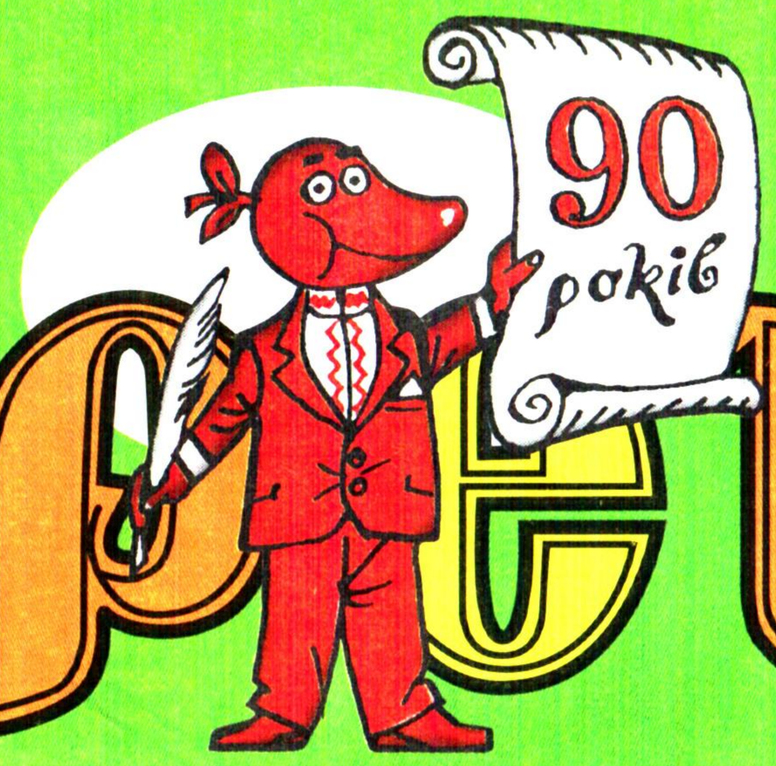

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Витягніть авто, засипте яму і заасфальтуйте!
— Скільки можна?! Ми тільки ж учора тут асфальтували!

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ХТО Ж БОРОТИМЕТЬСЯ?

Соціологічна служба ІАП провела опитування серед жителів кількох обласних центрів: «В яких структурах у нас найбільше «процвітає» корупція?» Більшість опитуваних відповіла: «У судах, прокуратурі, міліції». Одне слово, в тих органах, які якраз і покликані викорінювати це зло. То хто ж тоді боротиметься з корупцією?

ХОЧ І ВІЙНИ НЕ БУЛО

У зв'язку з низькою закупівельною ціною молока в Україні продовжує зменшуватися поголів'я великої рогатої худоби. Наприклад, у Вінницькій області сьогодні корів менше, ніж у роки воєнного лихоліття.

І ЩО З ТОГО МАЄМО?

Минулого року на Буковині було зрубано 963 тисячі кубометрів лісу. Більшість деревини продали за кордон. Якщо вірити лісівникам, то виручили за це тільки 29 мільйонів доларів. В той же час готових виробів із дерева у Чернівецьку область ввезено на 23 мільйони доларів. То що ж з усього цього маємо – лише лисі гори?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Даю за ділянку землі триста тисяч доларів!
– Добре! Давай ще на пляшку і – забирай!

Лука ПАЛАМАРЧУК

Головний редактор журналу «Перець» у роки Великої Вітчизняної війни. Пізніше – міністр закордонних справ УРСР.

Олексій КОХАН

Смішинки

ПОЖАРТУВАВ

Приходить чоловік 1-го квітня на роботу з підбитим оком. Колеги питають:

– Що це з тобою сталося?

– Та...

– Жінка?

– Ні...

– У пивбарі?

– В якому там пивбарі. Просто я першого квітня люблю розігрувати знайомих. О третій годині ночі набираю чийсь номер телефону і, змінивши голос, питаю: "Здогадайтеся, хто дзвонить?"

– Ну й що?

– Сьогодні один здогадався.

ЗРАДА

Подружжя домовилося: якщо хтось із них зрадить, то на стіл покладе горошину. Минув місяць. Чоловік м'явся, м'явся... Нарешті зважився і поклав на стіл три горошини. Дружина – жодної.

– Ти мене за цей час не зрадила жодного разу?

– А ти не помітив, що вже другий день їси гороховий суп?

Надіслав Михайло КОРІНЕЦЬ. смт Срібне Чернігівської області.

АКТИВІСТКА

До громадської приймальні партії «Хочемо змін» завітала жінка. З її впевненої ходи, прискіпливого погляду і розцяцькованого мітинговою атрибутикою берета Шамшура збагнув, що це активна розбудовниця державності. Очима свердлячи партійного функціонера, кинутого лідерами партії на передній край боротьби за електорат, жінка бухнула на стіл стос паперів:

– Дах у моїй квартирі – що лійка: роса – і та на ніс капає.

– Перепрошую, шановна. Нагадайте-но, хто ви.

– Як?! – чи то обурилася, чи то здивувалася відвідувачка. – Ви не впізнали мене?.. Мотрона Федорівна Пристайко!

– А-а! – зобразив радість Шамшура. – Звичайно! Це ж ви!..

– А вас як величати?

– Ігор Олександрович...

– Так от, вельмишановний, – активно продовжила далі,– у мене, значить, дах протікає. Я живу на останньому поверсі, п'ятому. І нікому до цього ніби й діла нема – палець об палець ніхто не вдарить. Уже сама збиралася найняти когось для тої роботи. Та от розумні люди підказали: «А нащо ти, Мотре, за свої кровні маєш той дах латати? Хай влада тобі зробить – ти ж така активістка!» А що, хіба партія «Хочемо змін» не прийшла до влади у нашому місті завдяки і моїм зусиллям?.. Згодна, згодна, – замахала руками, – моя участь досить скромна... Але ж без неї...

– Звичайно, звичайно, – поспішно закивав головою борець за електорат.

– То дах полагодите?

– Запишу вас у журнал. Будете ось... чотириста двадцятою. Коштів на всі ремонти не вистачає. А як тільки підійде черга, то так і зробимо!

– Коли ж це буде?

– Не знаю.

– Хіба ветеранам партії не передбачено пільг? У мене тридцять два роки партійного стажу.

– Так нашій же партії всього десять років, – із подивом звів брови Шамшура.

– Я скрізь, де казали, стояла, мітингувала, протестувала, закликала від партій «Правопорядок і честь», «Зелений світ», «Жінки за емансипацію», «Земний рай» та «Соціальна справедливість». І «Хочемо змін» уже два роки активно підтримую скрізь, де скажуть. Ось,– Мотрона Федорівна Пристайко витрусила із сумочки на стіл різнокольорові книжечки,– партквитки! Загальний стаж – тридцять два роки!

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

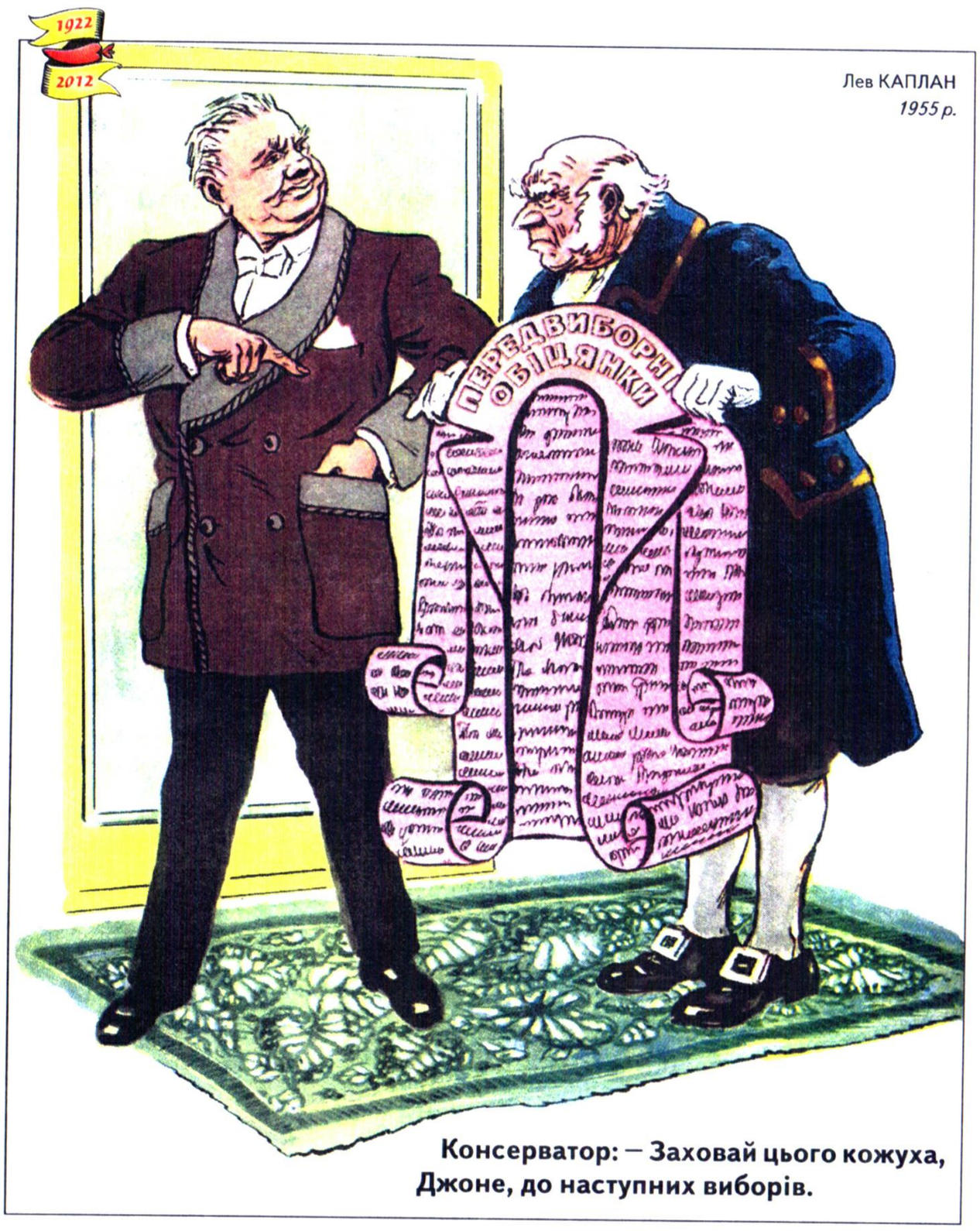

Лев КАПЛАН
1955 р.

Консерватор: – Заховай цього кожуха, Джоне, до наступних виборів.

ІРОНІЗМИ

● Якщо ви придбаєте навіть усі білети, то і тоді вам не гарантовано зірвати джекпот.

● Останнє досягнення ковбасної фабрики – салямі з соломи.

● Після опитування сучасної молоді виявилося, що наркомат – це не колишнє міністерство, а лайка наркомана.

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

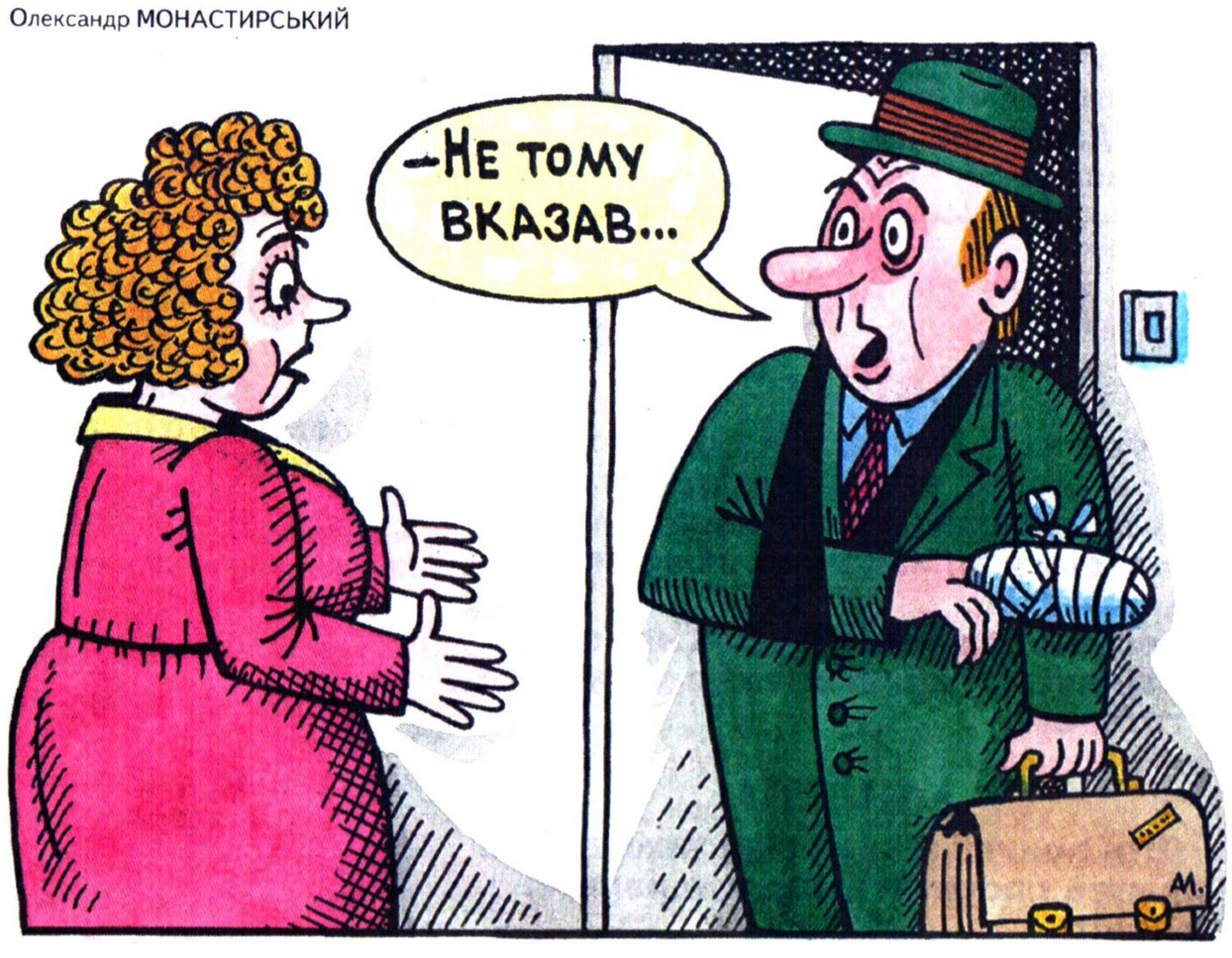

Юрій КОСОБУКІН

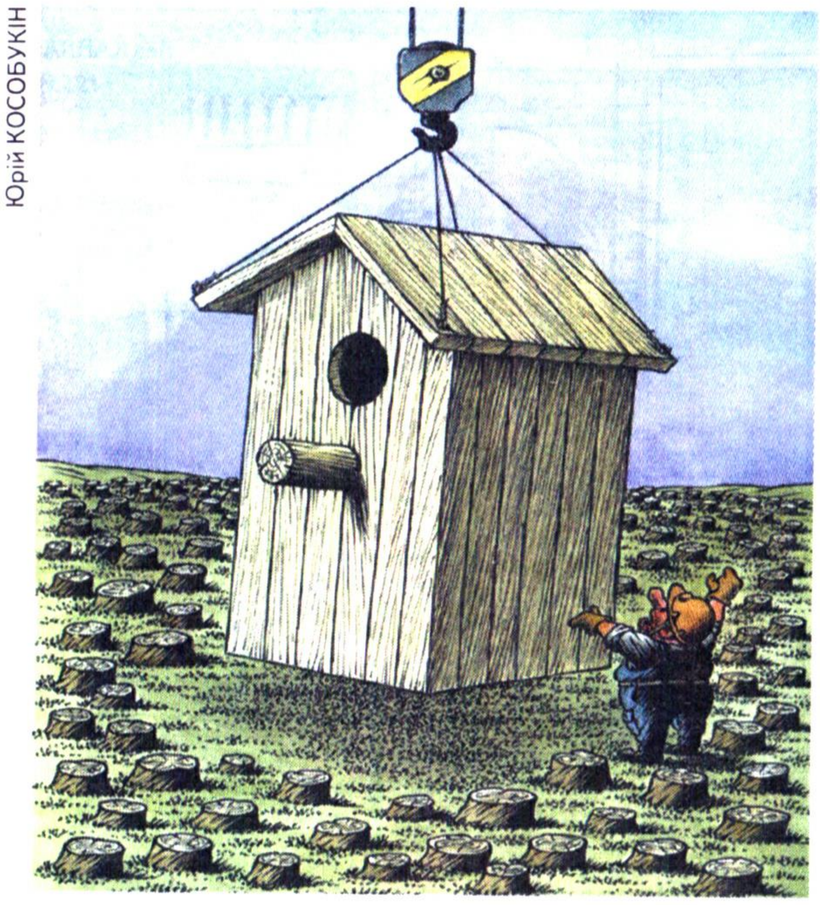

Коротко кажучи

- *Убивча сатира повертає суспільство до життя.*
- *Читаючи книги, людина зростає. А якщо ще й «кулінарні поради», то і вшир.*
- *Описка: заразуміліcть.*
- *«Б» — це вагітна буква «Г».*
- *Це вже не шоу, а казна-шоу.*
- *Популярність — коли вас усі знають, слава — коли визнають.*

Валентин ШУЛЬГА.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дві гривні за літр?! Та це ж що даром віддати!

— Даром брати мені совість не дозволяє.

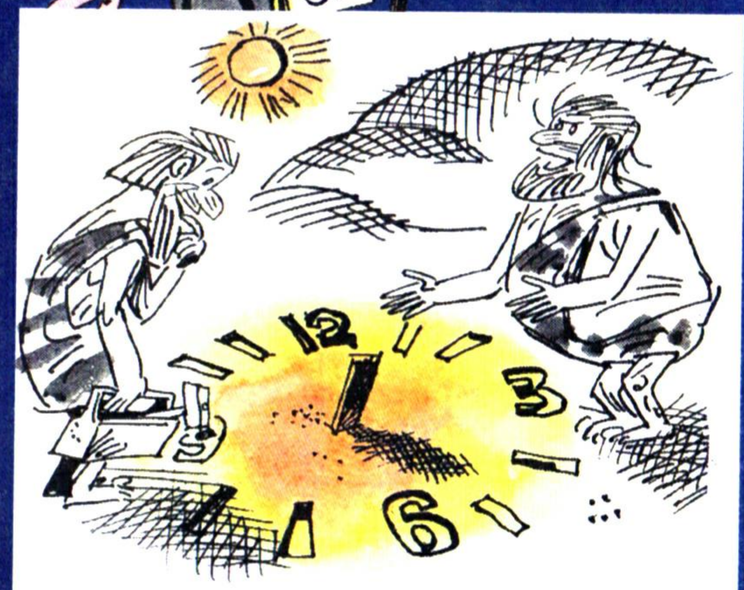

— Відремонтуйте годинник, бо щось почав поспішати!

— Ви хоч уночі можете не писати?!

МАЙЖЕ З НАТУРИ

НАВІГАТОР

Глухе село. Грунтовою розбитою дорогою повзе джип. Минає останню, перекособочену хату, поросту мохом, упирається в паркан, за яким яр, і завмирає.

Дві бабусі сидять віддалік на колоді.

— Дивись, Михайлівно, ще один із навігатором.

ЗАПОВІТ

Діти і онуки лікаря вже тиждень не можуть прочитати, що той написав у заповіті.

ПРИБУТКИ

Якщо ви прочитали оголошення: «Купуйте зараз! Прибуток — 10 тисяч», то пам'ятайте: йдеться не про ваш прибуток.

Надіслав Олег ДУБИНКА.

м. Дунаївці
Хмельницької області.

ДОПОМІГ

Приходить чоловік до священика і каже:

— Мені Бог дітей не дає.

— Поїдь у Рим,— радить священик,— і запали свічку святому Петрові.

Минуло так років із десять. Священик якось зайшов до будинку того чоловіка і бачить купу дітей.

— А де ваша матуся? — питає.

— У пологовому будинку.

— А батько?

— Поїхав у Рим якусь свічку загасити.

Надіслав Андрій ШКОДУНЕЦЬ.

м. Золотоноша
Черкаської області.

В ОКУЛІСТА

— Заплющіть праве око... Яка перша літера у верхньому ряду?

— А...

— Подивіться уважніше.

— А...

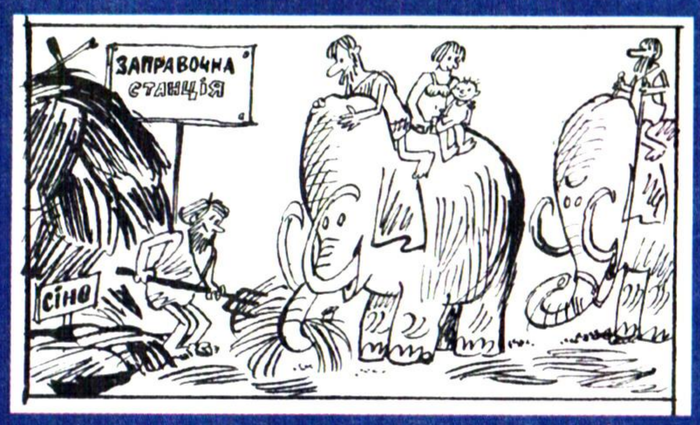

— Знову не підготувався, навіть білета витягти не можеш.

— Ви ж обіцяли потепління, а насправді настав льодовиковий період.

— Тепер відкрийте праве око... Так яка буква?

— Я ж вам уже двічі казав: «А»!

Окуліст підходить до таблички:

— Це ж треба, й справді «А».

СІРНИКИ

Маленький хлопчик заходить у магазин і звертається до продавця:

— Мені, будь ласка, карабін «Сайга», двадцять патронів і туристичні сірники.

— Хлопчику, сірники — не дитяча іграшка.

Надіслав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ. м. Київ.

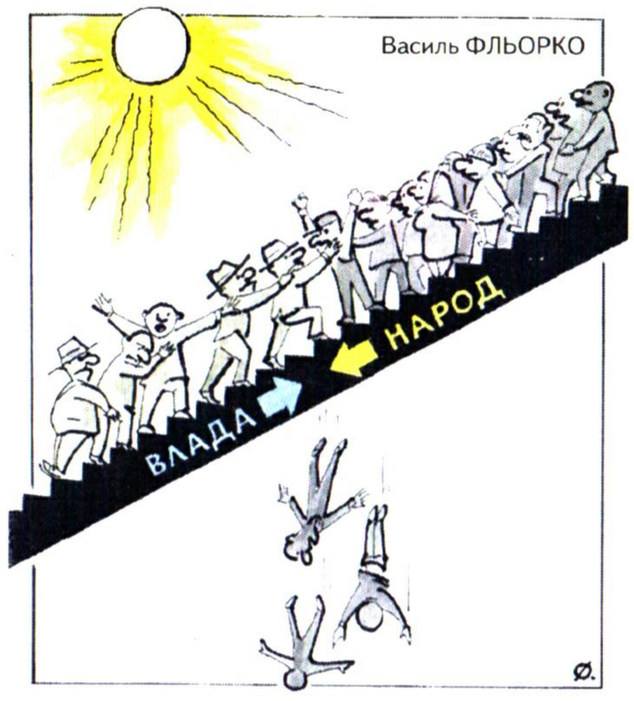

Геннадій НАЗАРОВ

ВІК ЖИВИ

Юрій ПРОКОПЕНКО

Головний редактор журналу «Перець» з 1987 по 2002 рік.

На помилках вчимося. Йому ось, наприклад, треба було на гальма натиснути, а він — на газ. Помилився, словом. З ким не буває. А я до лікарні потрапив. Коли до свідомості прийшов, почав обурюватися. А мені кажуть:

— Ну, помилився чоловік. Уперше за кермом. Вчиться тільки.

— Але чому на мені? — спитав я. — Чому не на інших? Не на вас, наприклад?

— А чому б і не на тобі? Ти що — кращий за інших?

Справді, замислився я, мабуть, така вже у мене доля. Уся моя біографія — суцільний навчальний процес, в якому я не що інше, як наочний посібник, муляж для практики, матеріал для підвищення чиєїсь кваліфікації.

Гляньте на мене. Уважно подивіться. Бачите? Це у мене з того моменту, як я на світ появився. Я — це перший самостійний крок акушера. Він потім виправдовувався, що до мене жодної дитини в руках не тримав.

А ось мій перший вихователь у дитячому садку — той у руках тримав усіх дітей старшої групи. Ми в нього і в їдальню, і в туалет тільки маршем ходили, і тільки з піснею. Я й досі, коли про їжу згадаю, так на стройовий крок переходжу або маршову наспівую. Як мені потім розповідали, цього вихователя «важких» дітей за якусь провину звільнили з посади і перевели на нижчу зарплату. І він почав помилково пристосовувати свою дещо специфічну педагогіку до нас, нормальних дітей. У чому згодом гірко каявся.

Каялися з часом і мої шкільні вчителі:

— Чого ми тебе вчили?! Які знання прищеплювали?!

А бідний учитель історії! Виявляється, все, що він стверджував, треба було, навпаки, заперечувати, а все, до чого він закликав, належало засуджувати. Від сорому бідолаха втік із міста. Уночі. Вдягнувшись у жіноче плаття.

Але мене правильно зорієнтували: найліпший педагог — це життя. Відгукнувшись на заклик, я поїхав на ударну будову. Вколював день і ніч, наближаючи світле майбутнє. Та, як потім з'ясувалось, — не наближав, а віддаляв. Через те, що будова була чиєюсь помилкою. Будувати треба було зовсім не те і не в тому місці.

Я зрозумів, що треба шукати щастя в чомусь іншому — і вдався до науки. Дуже тернистий і компромісний шлях привів мене, нарешті, до кандидатської. Захист дисертації можна було б вважати тріумфом, якби найближчим часом не виявилось, що основні мої наукові посилки помилкові. Як помилковий і весь напрямок інституту, в якому я працював. Ми займалися зрошуванням, а треба було — навпаки. Довелося перебудовуватися, ставити, як це прийнято казати, з голови на ноги.

Тільки стала накльовуватися докторська, як нова несподіванка. Виявляється, осушення в даному регіоні — теж помилка. Головна, виходить, задача мого профілю — не заважати природним процесам.

Та нічого, заспокоїв я себе. Не один я такий. Он скільки помилок люди наробили — і нічого. Не в той степ магістралі прокладали. Не в той бік ріки повертали. І навіть вели нас не в тому напрямку. І живуть собі, приспівуючи.

І я так житиму. Ось тільки вийду з лікарні, куди оце потрапив через помилку недосвідченого водія. Ось тільки гіпс знімуть...

— Лікарю,— питаю у хірурга під час обходу,— скоро гіпс знімете?

— Буду знімати сьогодні,— каже він. — Річ у тім, що займався вашими переломами не вельми досвідчений ортопед. Помилився. Не в тій послідовності кістки склав. Так що доведеться мені їх знову ламати і знову складати.

— А у вас хоч, вибачте, досвід у цьому ділі є? — поцікавився я.

— Поки що немає. Ви і будете моїм досвідом,— посміхнувся лікар.

Народні усмішки

1922 2012

ЛИСТ

Син-студент пише матері листа:

«Пришли мені, будь ласка, теплі шкарпетки. Тільки загорни так, щоб їх не забруднили сало і ковбаса».

ХИТРИЙ БАТЬКО

Були у батька дуже ледачі сини. Ото сплять, доки сонце не припече, а їсти так відразу встають.

Одного разу треба було перевезти снопи, та рано, щоб вони, чого доброго, не пообсипались.

– Хлопці, вставайте! – гукає батько, а сини хропуть, аж луна йде.

Тоді батько розпік сковороду та на гаряче дно кухоль води вилив.

Вода як затріщить, як зашипить. Хлопців із ліжка як вітром здуло. Миттю до столу посідали.

Подивилися вони на батькову хитрість та й кажуть:

– А ми думали, що то сало шкварчить...

СОКИРОЮ ПОПРАВИТЬ

Стругав якось батько дошки рубанком. Прийшов син, хотів допомогти. Послав він батька в хату обідати, а сам взявся за роботу. Стала мати збоку і дивиться.

– Ну, як, мамо? – питає син. – Добре стругаю?

– Та стругай, стругай, синку. Батько прийде, сокирою поправить.

ПІДІТЬ ПОТОРГУЙТЕСЯ

Зібралися два куми в далеку дорогу. Перший набрав багато різних харчів, а другий узяв тільки гроші.

Йдуть куми. Закортіло їм їсти. Перший розв'язав вузол, дістав їжу. Куди ж кума дінеш? Дав і йому. Через кілька годин знову сіли їсти. Незручно стало другому кумові, от він і пропонує:

– Давай уявимо, куме, що ми з тобою зараз не в степу, а на базарі. Ти продаєш сало та хліб, а я купую...

Перший розрізав на маленькі шматочки сало і розклав. Тоді другий питає:

– Скільки ж коштує сало?

– Три карбованці.

– Та ви що... Та це ж спекуляція!

– А ви не кричіть. Пройдіть базаром та поторгуйтеся.

ПОГОВОРИМО

Зустрів колись на ярмарку селянин знайомого. Розговорилися.

– Охо-хо-хо, – зітхнув один.

– Ех-ех-ех, – другий.

– Не розмовляти на політичні теми! – гаркнув поліцейський, проходячи мимо.

СПОВІДЬ

Сповідається в церкві злодій – украв, мовляв, сто снопів пшениці.

– А як ти вкрав? – питає піп. – Відразу чи як?

– Та ні, за чотири рази по двадцять снопів.

– Так це ж разом є вісімдесят снопів, а не сто.

– Та так, прошу отче, але я хочу ще сьогодні взяти двадцять снопів.

1967 р.

1922 2012

Іван СОЧИВЕЦЬ

З 1963 по 1978 рік – зав. відділом, відповідальний секретар "Перця.

Сучасні діалоги

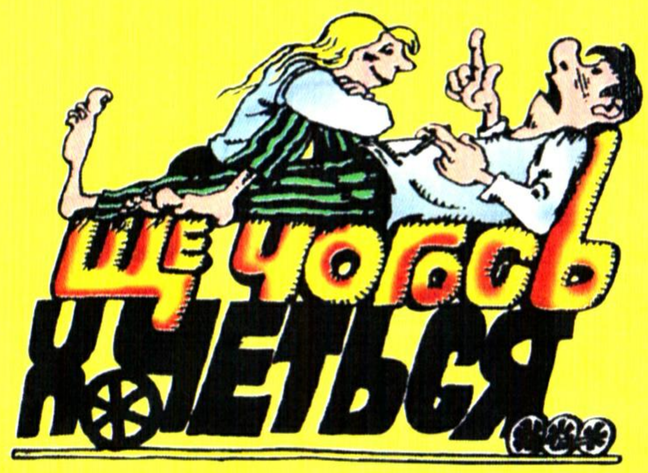

– Дивлюсь на тебе, Дмитрику, і ніяк не зрозумію: ти чимось невдоволений?

– Вдоволений, Галиночко, вдоволений. Хоч, правда...

– Ну-ну! Від мене не ховайся. Адже, Україну, нівроку, маємо незалежну. А це, Дмитрику, була твоя заповітна мрія.

– Так, Галиночко, це була моя мрія. І я пишаюся, що вона здійснена.

– І суверенна ненька наша, Дмитрику. Як нам і бажалося.

– Суверенна, Галиночко, суверенна.

– І люди тобі таке високе довір'я виявили, Дмитрику.

– Виявили, Галиночко. Виявили, бо знали, кого обирали.

– І живемо ми, Дмитрику, нівроку. Як і належить жити таким, як ми. Є хліб. Є до хліба.

– Живемо, Галиночко, живемо. Сама бачиш. Але ще чогось хочеться.

– А чого ж тобі Дмитрику хочеться?

– Ще б, знаєш, хатинку придбати, Галиночко.

– Так у нас же, Дмитрику, і депутатська квартира, і свої

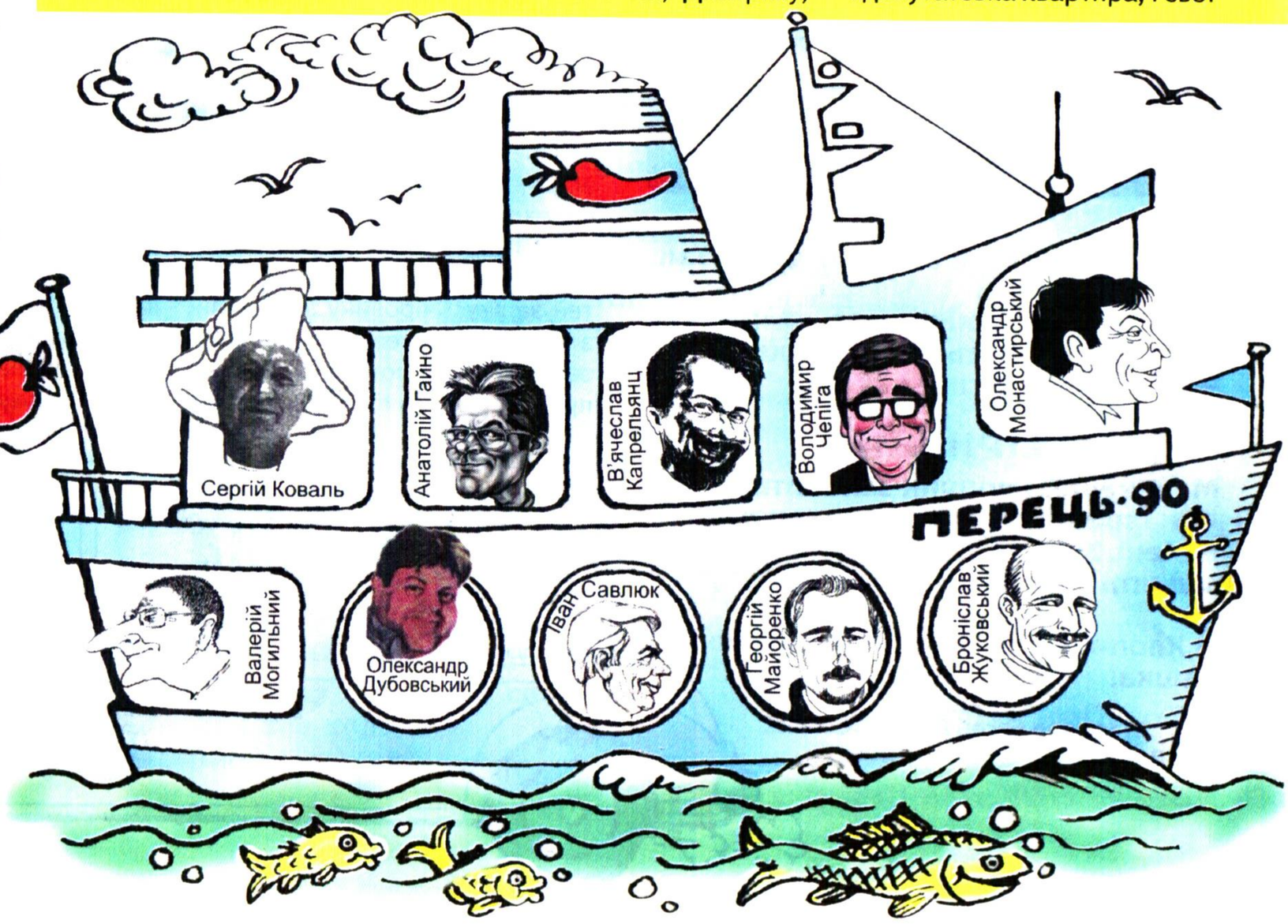

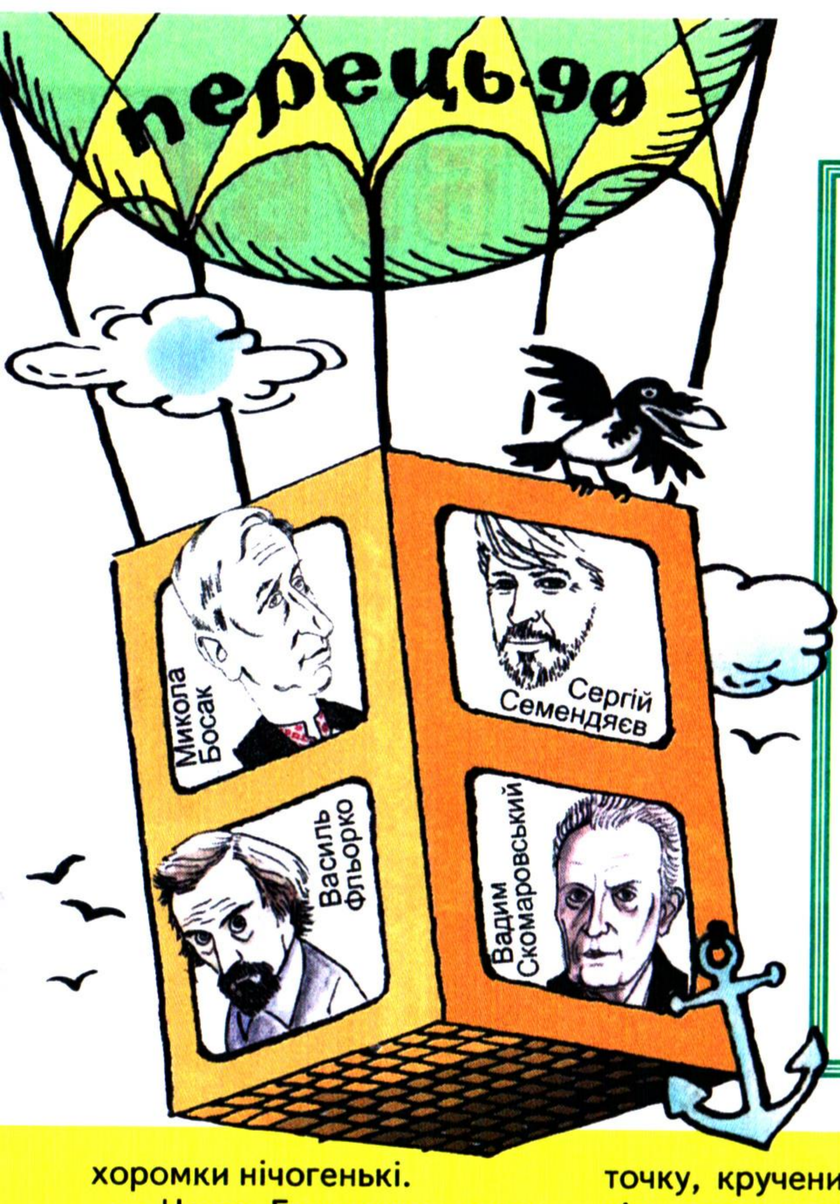

УЯВЛЯЄ

Із сусідом
біля тину
розмовляє Алла:
– Сорок літ живу на світі,
а лиш вчора взнала:
крім потягів, про які нам
змалечку відомо,
тепер бігають ще й інші...
От, дивися, Ромо:
є товарний, пасажирський,
приміський чи дальній,
а от кажуть, що буває
потяг сексуальний.
Аж по спині пробігають
дрижаки, сусіде,
як візьмуся уявляти,
хто у ньому їде.

Микола ПАСІЧНИК.
м. Липовець на Вінниччині.

Олег ГУЦОЛ

хоромки нічогенькі.

— Не те, Галиночко, не те. Мені хатинку хочеться десь там...

— Де саме, Дмитрику?

— Ну там... Десь біля Женевського озера чи під Парижем.

— Ах ти ж, мрійнику мій! Бач, що надумав. Ніби й мої помисли вгадав. А чого ж «хатинку»? Буде тісно, Дмитрику.

— Тісно не буде, Галиночко. Не буде. Хатинку можна придбати кімнаток на вісім. Ну й там ще що.

— Дмитрику! А ми там не скучатимемо? Чужа ж сторона.

— А ми біля хатинки посадимо вишеньки. Знаєш, як у нашого славетного: «Садок вишневий коло хати...» Щоб Україну рідну нагадувало, Галиночко.

— Розумнику мій! То ми ще насадимо та насіємо любисточку, кручених павичів, навіть грушку-дичку. Щоб як тут, у рідних краях.

— Ще, Галиночко, не забудь про бузок. Про конвалії, барвінок, мальви.

— А погомоніти, душу відвести, Дмитрику? Це ж там усе не по-вкраїнському?

— Не журися. Дівчину з собою візьмемо. Із наших землячок. Яку-небудь Мотю чи Варочку. Покоївкою. Тобі в помічниці. І душу відводитимеш, як закортить. А ходитиме та Мотя в усьому вишиваному, українському.

— Тобі, Дмитрику, доведеться й Васю якогось взяти з собою. Щоб по господарству порався, «мерседес» водив...

— Візьмемо Галиночко, й Васю. Щоб Мотя не скучала.

— Ти, Дмитрику, як завжди, розсудливий, мудрий. Так оце ти все над цим і думаєш?

— Над цим, Галиночко, над цим. Над проблемою хатинки. Десь там. Для певності. Про всяк випадок.

— Так, може, воно вже й пора, Дмитрику?

— Ранувато, Галиночко. Ранувато. Язиками плескатимуть, що покинули суверенну, незалежну. Трохи згодом. А може б, нам десь у Каліфорнію махнути? Як ти, Галиночко?

— Е, ні. Це далеко. Та й через океан летіти боюся, Дмитрику. Булькне той лайнер у воду, і хатинка залишиться сиротою необжитою. Краще не ризикувати.

— Як хочеш, Галиночко. Як хочеш. Але дехто з наших уже й туди напрямок узяв. Все ж Америка! А ми, вірно ти розсудила, десь тут ближче влаштуємось. Щоб від неньки України не відриватися. Ми ж бо її сини й дочки.

1994 р.

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Та ми ж тільки підфарбувати хотіли.

Дядькова порада

1922 2012

Федір Штопаний сидів на колоді перед хатою і пихкав димком сигарети на в'їдливих мух, коли в садку щось глухо гупнуло об землю, наче хтось гарбуза впустив із груші.

Федір хитрим лисом метнувся до саду і вчасно прибіг на місце злочину городньо-садового масштабу. Це сусідський Василько-третьокласник, отакий собі плід поганого домашнього виховання із сильними ознаками вуличного впливу, – вирішив поласувати дармовими грушами і трохи не поплатився здоров'ям, зірвавшись із дерева.

– Агей, Васильку, а що це ти, шибенику, тут робиш? Тобі тато не може насадити груш або купити у мене? А ти, бачу, повну пазуху нарвав собі і не червонієш. Хлопче, та я за одну таку дулю беру полтину, а ти мене серед білої днини грабуєш? Ану хутко висипай груші на землю, а цю надгризену бери собі за труд і шуруй геть, звідки прийшов. Поки я добрий. І запам'ятай мою науку, поки свого розуму не нажив: не лазь по людських садах, бо то особиста власність! Маєш колгоспний сад, там фрукти багато, рви скільки душа забажає, і ніхто тобі нічого не скаже...

Василь БАБІЙ.

1982р.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

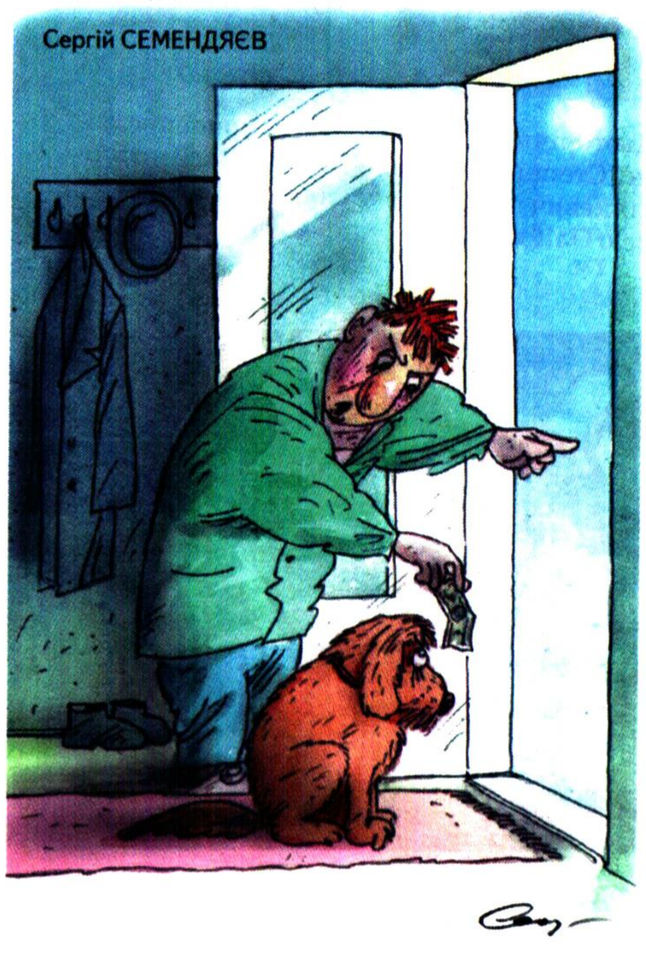

Іван САВЛЮК

Пташиний кримінал

То не моя особиста думка, кожен-бо знає, скільки гіркот завдають нині людству птахи. Пернаті то інфікують цілі континенти так званим пташиним грипом, то раптом виявляється, що у курячих стегенцях антибіотиків навіть більше, ніж на фармацевтичній фабриці, то... А не так давно на Волині, у Ковелі, зафіксували (втішає, що фахівці відкидають можливість епідемії) ще одну біду – пташиний кримінал.

Отут у сувору дійсність хоч-нехоч втручається глибока лірика.

Того вечора 24-річний Ігорчик під час упадань коло своєї коханої почув від неї дивне прохання: подарувати їй канарку. Він прагматично запитав, що то таке, бо так може називатися і капелюшок і бант за вухом. А дізнавшись, що йдеться про маленьку співочу пташку, парубок уже наступної ночі вивалив вікно у зоомагазині і поцупив цілу торбу пернатих,– мовляв, хай дама серця вибере кращу.

Та сталося не так, як гадалося. Відважний коханець, видать, не збагнув до кінця, що таке канарка, бо приніс на презент милій 32 папуги. Замість співу у помешканні почулася добре поставлена гаркава лайка. Котрась із папуг навіть образила дівчину, за що та дала ляпаса Ігорчику...

Коротко кажучи, настав цілковитий бедлам. Вкрадене пернате добро поводило себе надто бучно і брутально, через що невдовзі про нього заговорило – спочатку ближче, а потім і дальше – оточення. А потім прийшли міліціянти, забрали папуг та Ігорчика і посадили. Папуг – у клітки, а Ігорчика – у холодну.

Під час слідства з'ясувалася дивна для правоохоронців деталь злочину: Ігорчик забрав із магазину папуг, але не прихопив із каси жодної гривні!

Дехто заговорив про неадекватність лиходія; почали згадувати дурощі Дон-Кіхота Ламанчського, які той присвячував панночці Дульсінеї...

Ну та як би там не було і що б там не базікали, а дон Ігорчик сидить за гратами, а папуги знову матюкаються у магазині.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Тільки раз буває 90 літ!

Фото Анатолія Кізлова та Остапа Прудника.

Голова Національної спілки письменників України Віктор Баранов: «Перець», окрім усього, ще й прекрасний літературний журнал. Навколо нього завжди гуртувалися кращі письменники-гумористи, які є окрасою нашої літератури...»

Головний редактор «Перця» Михайло Прудник з Олесею Вовчик-Блакитною – внучкою першого редактора журналу Василя Еллана-Блакитного.

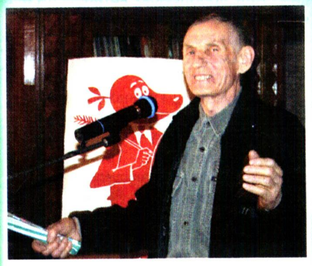

Письменник-гуморист Євген Дудар: «Перцеві» я віддав п'ятнадцять своїх кращих років...»

Народний артист України Анатолій Паламаренко: «Першого квітня день народження «Перця» і Миколи Васильовича Гоголя. Думаю, це не випадковий збіг...»

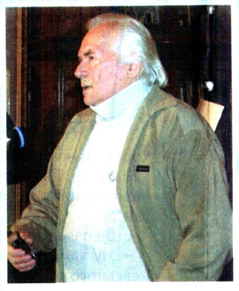

Письменник-гуморист Олег Чорногуз: «Я працював головним редактором «Перця» і знаю, який це гіркий хліб».

Поет-гуморист Василь Довжик: «Довгих віршів я вам не читатиму...»

Поет Микола Сом: «Розкажу вам про багаторічного редактора «Перця» Федора Юрійовича Маківчука».

Цьогорічний лауреат літературної премії імені Степана Олійника перчанин Дмитро Молякевич із донькою Степана Івановича Лесею Олійник.

Володимир Проненко та Алла Малієнко(Національна спілка журналістів України): «Перчани заслуговують нагород!»

Народний художник України Анатолій Василенко і головний художник «Перця» Олексій Кохан вітають «золотого» Олександра Міхнушева (у центрі).

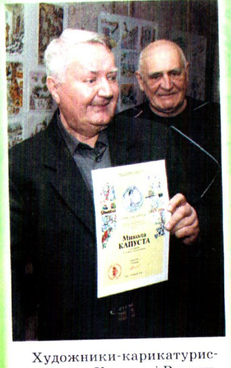

Художники-карикатуристи Микола Капуста і Володимир Солонько.

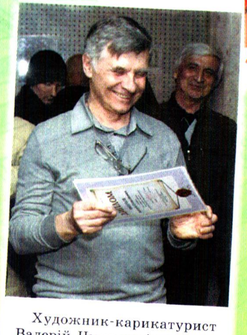

Художник-карикатурист Валерій Чмирьов із нагородою; за ним Сергій Федько, якого вже нагородили.

Автор колективного дружнього шаржу Анатолій Василенко.

90 років – вік поважний. Вік мудрості. Прекрасний вік! Та що там казати?! – тільки раз буває 90 літ! Тож 1-го квітня ювіляр покликав редакційний колектив до святкового столу. Що й зафіксовано на малюнку. А на ньому – зліва направо: літературний редактор Раїса Герасимчук, художній редактор Марія Пилипенко, народний художник України Анатолій Василенко, головний художник Олексій Кохан, сам ювіляр із келихом, головний редактор Михайло Прудник теж із келихом, відповідальний секретар Дмитро Молякевич – без келиха, власний кореспондент Володимир Пельцун, оператор комп'ютерного набору Світлана Вдовиченко. Підняли келихи за перших перчан, за тих, хто продовжував їхню справу, за тих, хто й сьогодні продовжує славні традиції українського гумору та сатири. За «Перець»! За перчан! Але хіба ж можна святкувати такий достославний ювілей один день і у такому, хоча й прекрасному, але вузькому колі?! Тож поїздами, автомобілями, пароплавами діставалися до стольного Києва художники-карикатуристи, письменники-гумористи, читачі. А діставшись, зібралися у Національному музеї літератури України, щоб сказати: «Друже Перче! Скільки років ти боровся і борешся зі злом і несправедливістю, бездушністю і бездуховністю, ницистю і брехнею... Як добре, що ти у нас є! Що додаєш віри і оптимізму!». Зібралися ще й, щоб прочитати свої твори, згадати про свої молоді – перчанські роки. В «Перці» ж завжди працювали – і працюють – кращі лицарі гумору і сатири. Тож було що сказати, було що згадати одному із головних редакторів «Перця» Олегу Чорногузу та багаторічному фейлетоністу Євгену Дударю. Голова Національної спілки письменників України, до речі лауреат Перця, Віктор Баранов та очільники Київської організації Національної Спілки журналістів України Володимир Проненко та Алла Малієнко вручили нагороди і відзнаки перчанам. Зокрема, літературну премію ім. Степана Олійника цього разу було присуджено нашому Дмитру Молякевичу. Щиро вітали «Перець» письменники Микола Сом, Василь Василашко, Петро Осадчук, Василь Довжик...; внучка нашого першого редактора Василя Еллана-Блакитного – Олеся Вовчик-Блакитна; донька славного перчанина Степана Олійника – Леся Олійник; керівництво Державного видавництва "Преса України"; редактор неповторної «Жінки» Лідія Мазур; редактор "Українських календарів" Наталія Синеуцька... Ну, а Герой України, народний артист, лауреат Національної премії ім. Т.Г.Шевченка Анатолій Паламаренко, як завжди, був неперевершеним. Сердечні вітання надіслав телеграмою шанувальник "Перця" із дитячих літ народний депутат України Володимир Стретович. Працівники музею Галина Болотова та Оксана Твердохліб подарували «Перцеві» рушник: «На щастя, на долю, на довгі літа...» Подякувавши за подарунок, головний редактор журналу Михайло Прудник додав: «Правильно, на довгі літа! Бо ми «Перець» у музей здавати ще не збираємося». А в Будинку художника з нагоди 90-ліття журналу відкрилася П'ята художня виставка «Карикатуристи України», де експонувалися малюнки 22-ох художників-перчан. Тут же було вручено і нагороди переможцям конкурсу імені незабутнього багаторічного головного художника Валерія Зелінського «Карикатура в українській пресі» за 2011 р. Золотий диплом одержав Олександр Міхнушев, срібні – Олег Гуцол, Юрій Кособукін, почесні – Володимир Адамович, Микола Капуста, Сергій Федько та Валерій Чмирьов.

Вітаємо і Вас, шановні читачі, з ювілеєм «Перця»!

Це наше спільне свято!

Пам'ятна медаль імені Валерія Зелінського.

Головний редактор журналу «Жінка» Лідія Мазур: «Хіба можна уявити українську жінку без перцю?!»

Поет Петро Осадчук: «Я прочитаю вам вірш, який був надрукований у попередньому номері «Перця».

Поет Василь Василашко: «Мене благословив у літературу славний поет-байкар, перчанин Микита Годованець».

Письменник-гуморист Валентин Чемерис: «Перець» – це унікальне видання у світовому масштабі...»

Працівники музею Галина Болотова та Оксана Твердохліб: "На щастя, на долю, на довгі літа..."

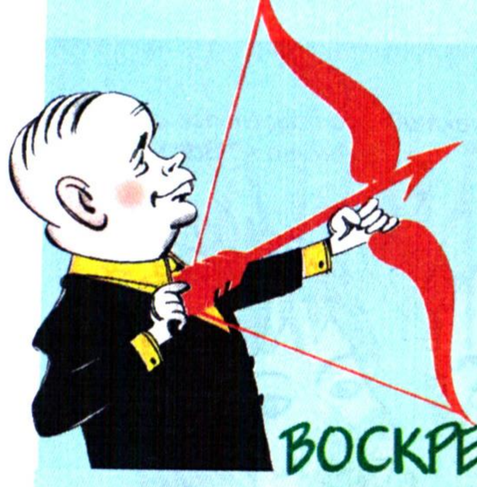

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

А Є Й ТАКІ НА СВІТІ БІЛОМУ

А є й такі людці іще й понині,
Які доводять усіма своїми порами,
Що інші всі
Народжуються з сідлами на спині,
А от вони
З'являються на білий світ із шпорами.

ОНУК ДІДА ВЧИТЬ ХОДИТИ ПІШКИ

...І зненацька діда спіткала обида:
З персональної машини зсадовили діда.
А для внука це забави й смішки —
Учить він тепер ходити діда пішки.

ОБІЦЯЛЬНИК

Не чув я прізвища такого,
Хоч є і гірші у природі.
Це так призирливо про нього
У нас говорять у народі.

Він чемно вам назустріч встане
І вийде запросто з-за столу...
І вам одразу легше стане,
Мов з пліч упав тягар додолу.

Він запита вас: чи здорові?
Поможе вам у крісло сісти.
Ви стрілись вперш, а вже готові
Йому всі тайни розповісти.

Ах, чоловік! А що вже чулий...
Годину слухає й не дише.
— Згадайте, може, щось забули? —
Спита і все в блокнот запише.

Та він для вас як рідна мати,
Він зна, коли вас приласкати,
Де слово добре вам сказати,
Де головою похитати.

Він руку щиро вам потисне,
Пообіцяє дать підмогу,
Під ліктик візьме ненавмисне
І проведе аж до порога.

За вас, да, да! Він битись буде,
Хай начуваються тетері!...
І все, що обіцяв,— забуде,
За вами зачинивши двері.

СЛОВО ДО ЛУКАВЦІВ

Скажіть мені, люди,
Як ви живете?
Чи совість не мучить вас наодинці
За те, що робите ви не те,
Що лишаєте огріхи часом в загінці?

Скажіть, чи задумувались хоч на мить
Над тим, що сподіяли іншому шкоду,
Щоб тільки самому кращенько жить,
Щоб мати із того для себе вигоду?..

І чи ви не ховали од світу очей,—
Ачей не помітять облуди?..
Усе ж бо, що криється від людей,
Бачать прекрасно люди.

1975 р.

ВЕСЕЛІ ДІАЛОГИ

У СУПЕРМАРКЕТІ

– Скажіть, будь ласка, цей салат сьогоднішній?

– Я вам більше скажу – він ще й завтрашній!

СУЧАСНА МОВА

– Синку, ти вчора по телефону цілу годину матюкався. Що сталося?

– Та нічого не сталося. То я друга з днем народження вітав.

Надіслав Сергій КАВУН.
м. Миколаїв.

ПОРАДА

– Набридла жінка своїми розмовами.

– І що вона каже?

– «Мені нічого носити! Мені нічого носити!»

– Дай їй мішок картоплі, нехай носить.

РАЙ

– Виходь за мене заміж – житимеш як у раю.

– Гола й боса?

ІСПИТ У СІЛЬГОСПТЕХНІКУМІ

– Ви директор фермерського господарства. У вас знову неврожай. Які причини? Як будете виправдовуватися?

– Погані погодні умови.

– Це вже давно не спрацьовує. Треба щось свіжіше...

– Забули посіяти...

Надіслав Микола БУТИН.
смт Вишнівець
Збарзького району
Тернопільської області.

ПОЧЕКАЄШ

– Побігли швидше, футбол починається.

– Любий, мені не можна бігати, я чекаю дитину.

– Побігли. Вдома почекаєш.

Надіслав Олександр СИРОВАТКА.
м. Суми.

Юрій ОПЕКАН

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

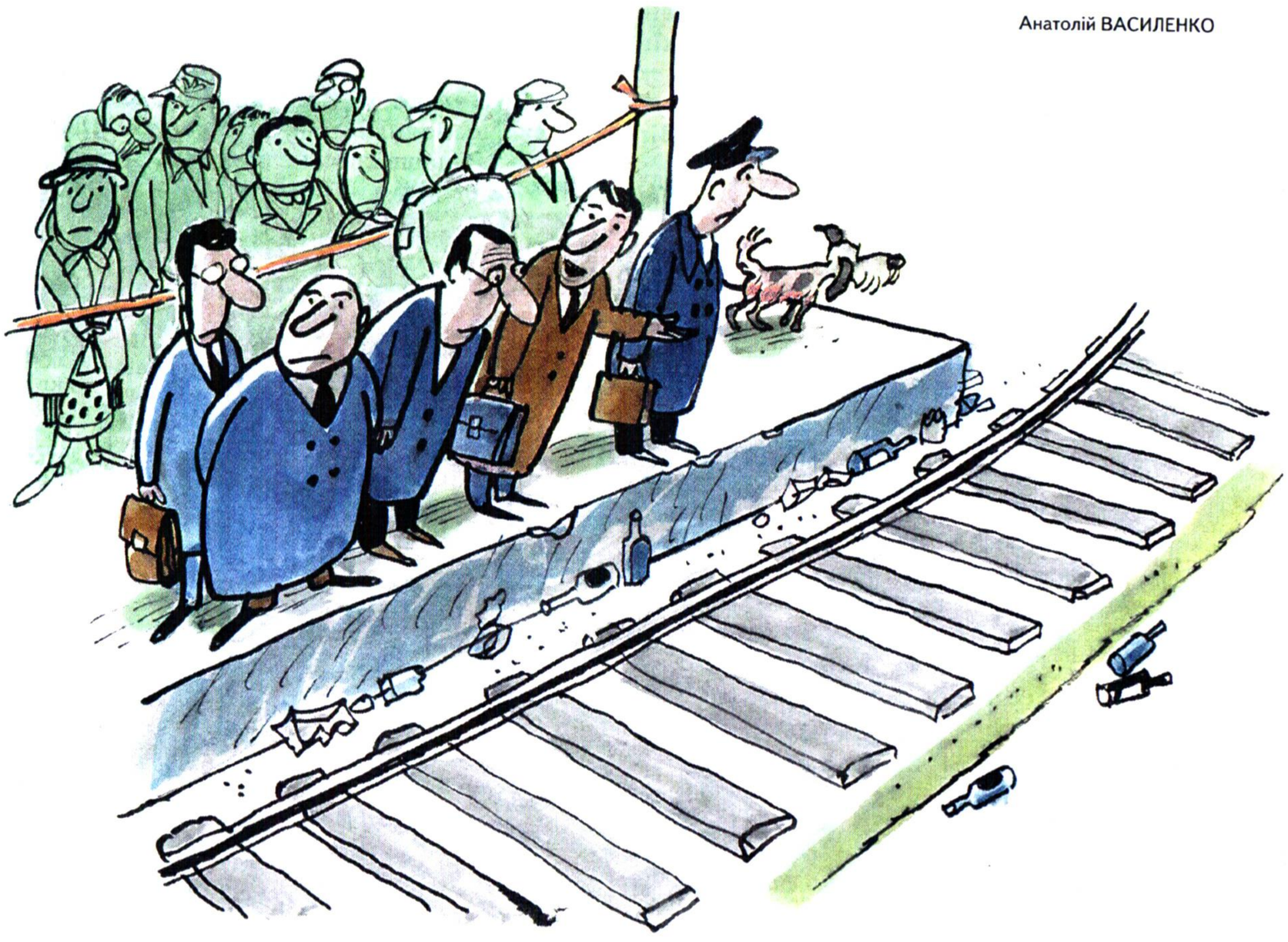

— Нам головне вчасно відкрити цю лінію, а другу рейку потім покладуть.

Вітаємо

відомого письменника, лауреата премії ім. Олеся Гончара Олеся ВОЛЮ з першим 60-літтям!

Дружній шарж Володимира Солонька.

Думки Олеся ВОЛІ

- *Майстрів брехні народ чомусь любить як своїх правдолюбців.*
- *Все залежить головним чином від підбрехувачів.*
- *Великих міряє небо.*
- *На війні першими гинуть герої.*
- *Правду про владу кажуть лише ті, хто її не має.*
- *Генія не помічають коли він поруч.*
- *Людина перевіряється добром.*
- *Найкращий друг для чоловіка – мудра дружина; найзапекліший ворог – гнівлива.*
- *Історія, щоб не загинути стає легендою.*
- *Поганих людей не буває, але гірші – є.*
- *Балакучій людині значно легше, ніж мовчазній: вона менше думає.*
- *Якщо в молодості вас не зламали, то вже й не зігнути.*
- *Пам'ять на зло сильніша, ніж на добро.*
- *Ніщо не ставить у залежність партійця, як партійні гроші.*
- *У злодіїв патріотизм відсутній.*
- *Якщо поезії нема, її в рядки не замуруєш.*
- *До старості ще треба дожити.*

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– А ті наклепники писали, що у нашій річці риба вже перевелась! Брехня! Гляньте, скільки її тут!

Валерій ЧМИРЬОВ

– Клянусь, любий, я його на смітнику знайшла!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГОЛЯР – *футбольний бомбардир.*

ДОНОС – *секонд хенд.*

ГРАТУЛЮВАТИ – *посадити за грати.*

ГОЛОВБУХ – *тамада.*

ВІРАЖ – *довір'я.*

СТОСУНОК – *хабар на сотню.*

КОТИГОРОШКО – *боулінг.*

НАЇВНИЙ – *висококалорійний.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Усмішки з конверта

БАГАЧІ

Зустрілися двоє пенсіонерів:

– Багатим будеш!

– Чому?

– Я тебе не впізнав.

– Ти також будеш багатим.

– Чому?

– Бо я тебе зовсім не знаю.

НЕ АМЕРИКАНЕЦЬ

У неділю в сільській хаті – стук у двері. Господар питає:

– Хто там?

– Це я, куме, відчиняй!

– Ти куме, хіба що, телевізора не дивишся? Там розказують, що в американців у гості без запрошення не ходять?

– То що мені – із цим куснем свіжини і пляшкою самогонки назад вертатися?

– Куме, та я ж не американець!..

КОЗЕЛ

– Слухай, куме, я пішов до кума Василя позичити грошей, бо він пенсію одержав. А він, козел, відмовив мені.

– Слухай, Петре, я також отримав пенсію, і відразу тебе попереджаю, що я також козел.

Надіслав Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

ХВОРА

Лікар до бабусі:

– Ви вже лікувалися в якихось лікарів?

– О, синку, ходила аж до трьох.

– А тепер чому вирішили прийти до мене?

– Бо ті лікарі всі вже повмирали.

Надіслав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

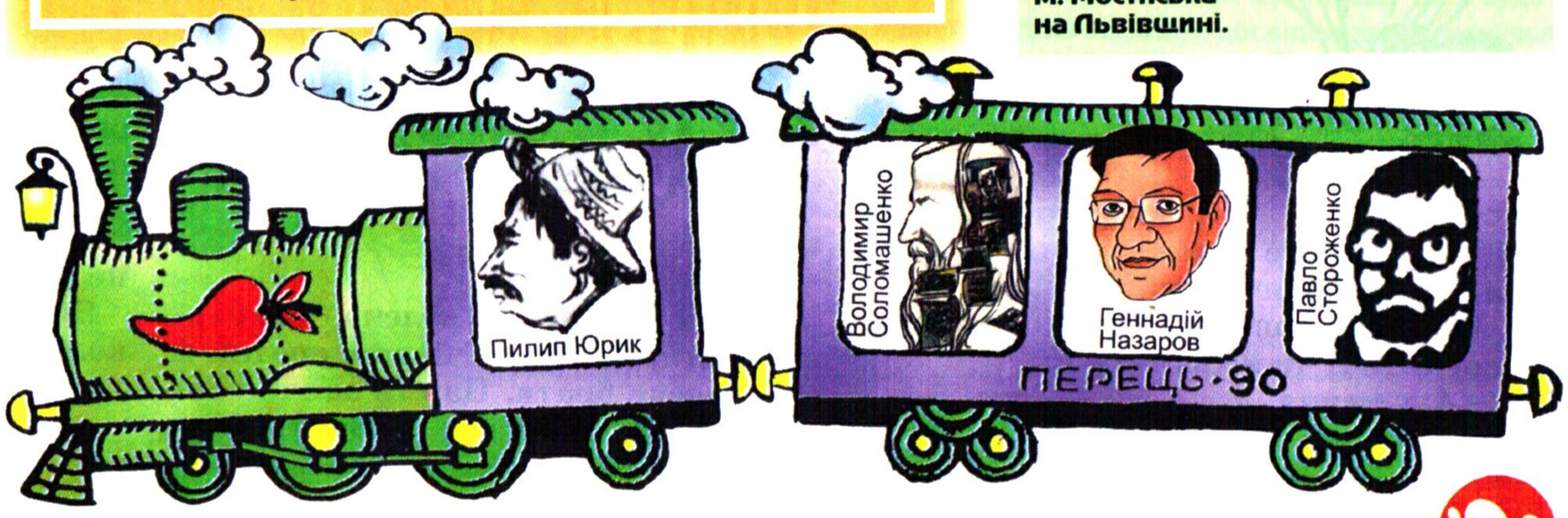

Сторінка для дітей

ЗАГАДКИ

Не літає і не ходить,
Має рота – не говорить.
Є й велика, й невеличка,
Там живе, де є водичка.

(Рибка).

Пузатий, горбатий,
Як місяць, рогатий,
У білім жупані,
Лежить у сметані.

(Вареник).

Віра КУЛІШ-ГАЛЬЧИНСЬКА.
м. Українка
на Київщині.

Розшифруйте
РЕБУС
і відгадайте загадку,
що в ньому зашифрована.

Склала С. РАДЧЕНКО.

ЖМЕНЬКА СМІШИНОК

НА УРОЦІ

Учитель:

– Розбуди свого сусіда, будь ласка!

– Ви його приспали, ви й будіть, – відповідає учень.

ПЕРЕВІРКА

До магазину вбігла обурена жінка:

– Я щойно посилала до вас сина за кілограмом винограду. Коли зважила пакунок, виявилося, що там шістсот грамів. Чи можете ви мені пояснити, що це означає?

– Зважте свого сина, – спокійно відповів продавець.

У ТЕАТРІ

– Цей чоловік, напевне, вчитель, – каже батькові малий школярик.

– А як ти здогадався?

– Бо перед тим як сісти, старанно оглянув крісло.

РЕАКЦІЯ

– Ну й що сказав батько, коли ти приніс такий поганий табель успішності? – запитує учитель Петрика.

– Дуже розсердився. Побачите його – краще обминайте.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Ой принесла весна стільки клопоту. Як тільки розтанули сніги, всяк дістав собі мороку. Довго було все біле, тепер годі. Кожен обирає свою барву та й панує. От так тепер. Воно й добре. Аби ж тільки всі знали, як та чи та барва називається. А то летить хрущ і гуде:

– Яж-ж-ж-ж-жовтий...

Кульбабка тільки регочеться:

– Та який же ти жжжовтий? Я жовта. А ти – коричневий.

Або ще: конвалія порозвішувала свої китиці та й хвалиться:

– А я – синя.

– Та де ж ти синя! Ми синенькі,– озвалися лісові дзвіночки. – А ти – біла...

За рожеву барву мало не побились.

КАЗКА

А коли почули, що зелена – це барва життя, то стали наввипередки й собі зелене брати. Навіть зайчик сидить під кущем і все торочить:

– Я – зелений, я – зелений... Ага? Я – зелений...

Тут і жабка не втрималася:

– Ти зелений? Ой тримайте мене... Він зелений...

– Коли хочеш знати, то жито зелене, і трава, і тополя, і кущ, під яким ти сидиш, і я – зелена. Так, я справді зелена. А ти – сірий. Як он той сухий пеньок...

– От добре, що ти підказала. Тепер я сяду під тим пеньком – і ніхто мене й не помітить.

Як добре, що весна має так багато кольорів.

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

Страшне перо не в гусака...

«У нас раніше десятки довідок робилося через різні органи, а тепер всі будуть робитися через одне місце».

(З юридичного роз'яснення).

Надіслав Б. ФЛОРІАН.
м. Чернівці.

«Східні солодощі. Арахіс солоний».

(Із цінника).

«Літо моє було довгим і тривало два тижні».

(Із шкільного твору).

«За графіком, я п'ю тільки у ті дні, які починаються на «с»: середа, субота і сьогодні. От сьогодні якраз цей день.»

(Із пояснення.)

«Наша команда забила надзвичайно красивий м'яч! На який суперники відповіли п'ятьма випадковими голами».

(Із звіту про футбольну гру).

Надіслав Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької області.

Віктор КОНОНЕНКО

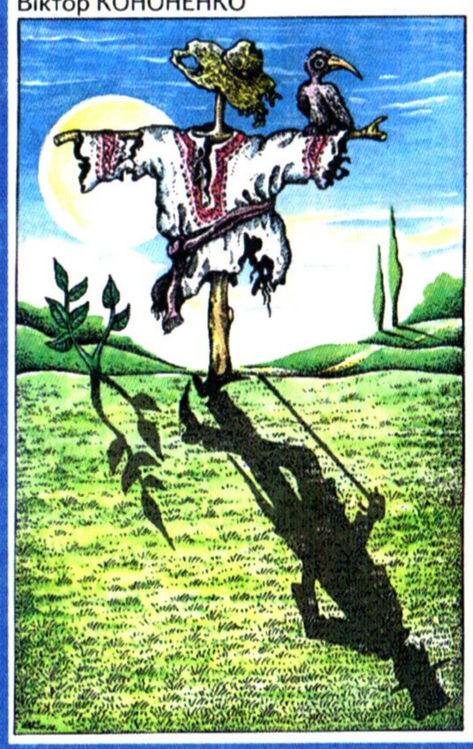

Олександр МІХНУШЕВ

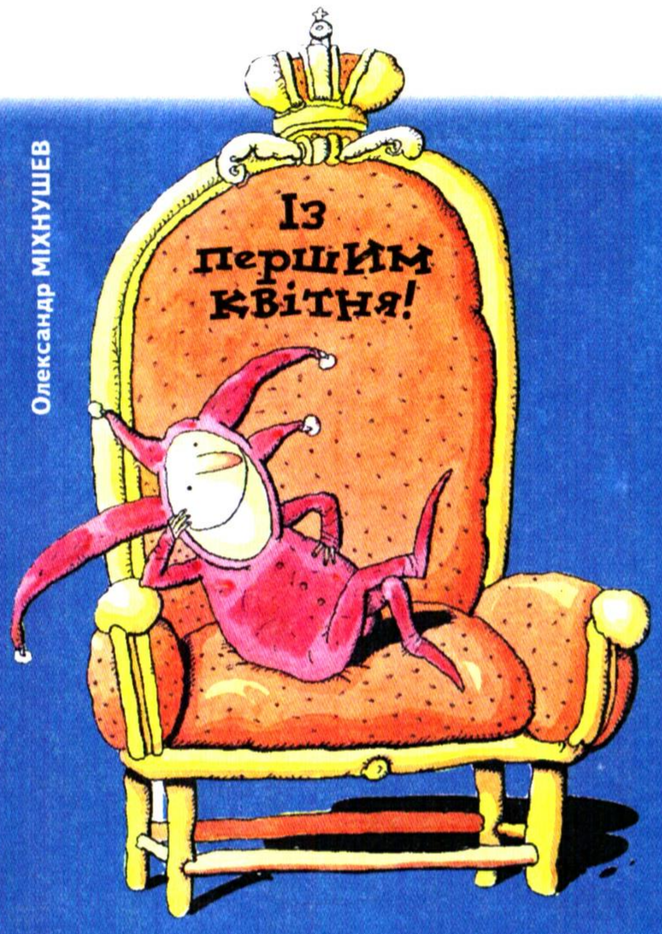

Олег ГУЦОЛ

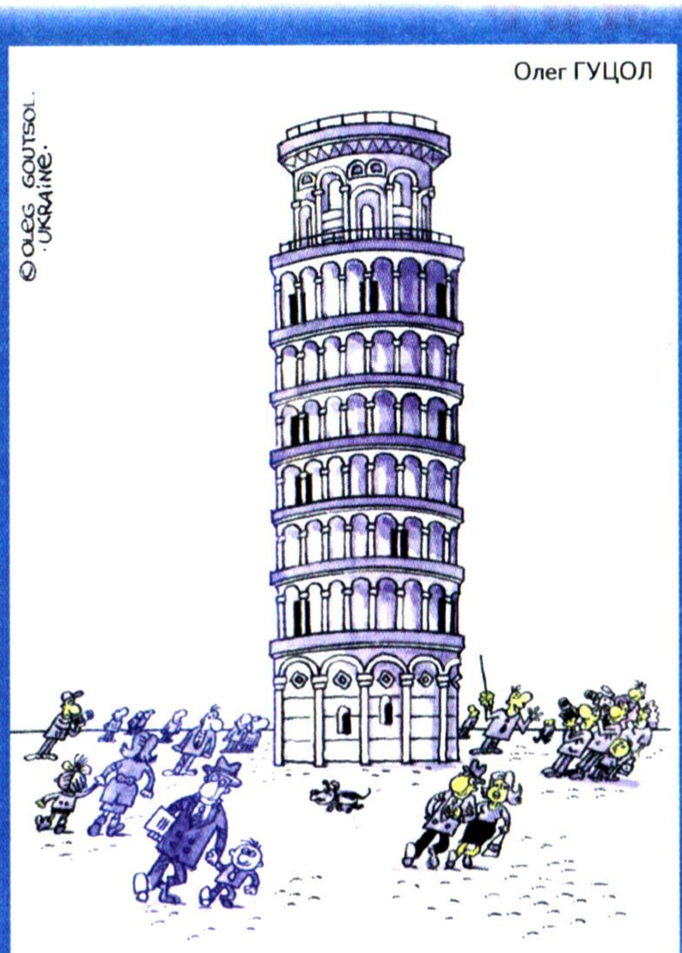

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Володимир АДАМОВИЧ

– Не хвилюйся, любий, це я зробила епіляцію...

Олег ГУЦОЛ

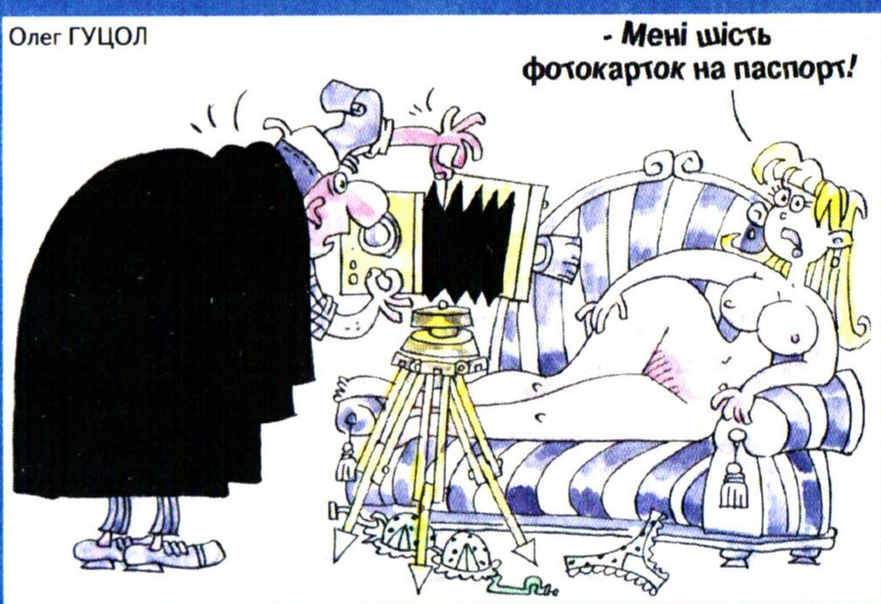

Юрій КОСОБУКІН

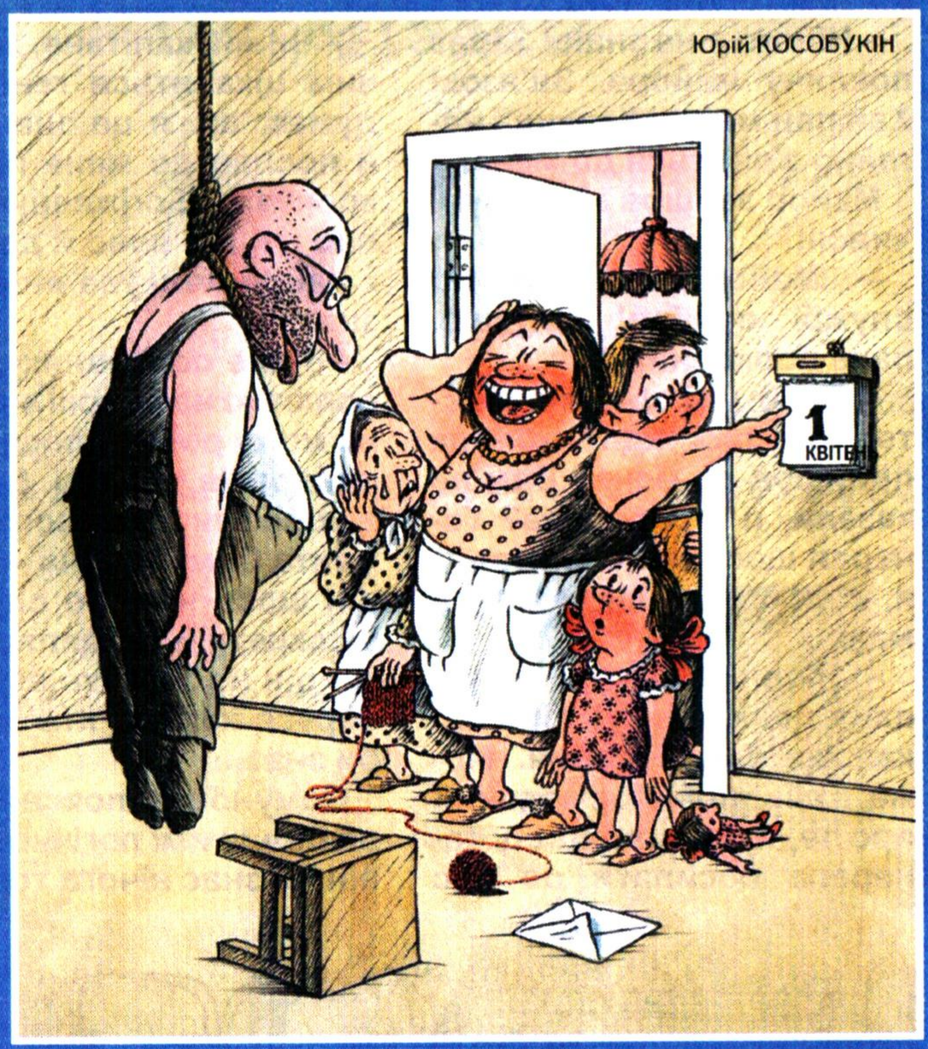

МОНОЛОГИ

Пасок:
Як же тепер без штанів?!

Жезл до шлагбаума:
Дрібніємо ми, брате, дрібніємо!

Флоріан БОДНАР.

ІНОЗЕМНИЙ

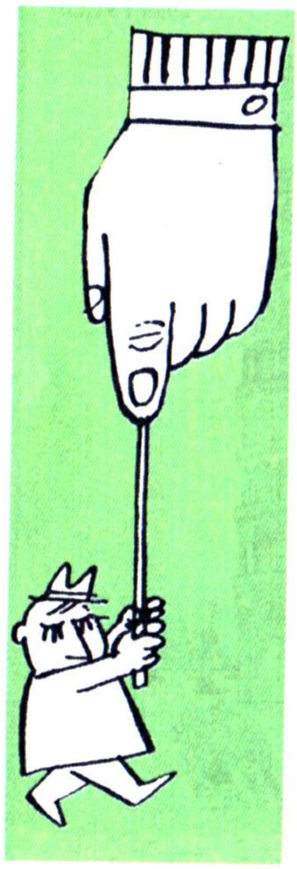

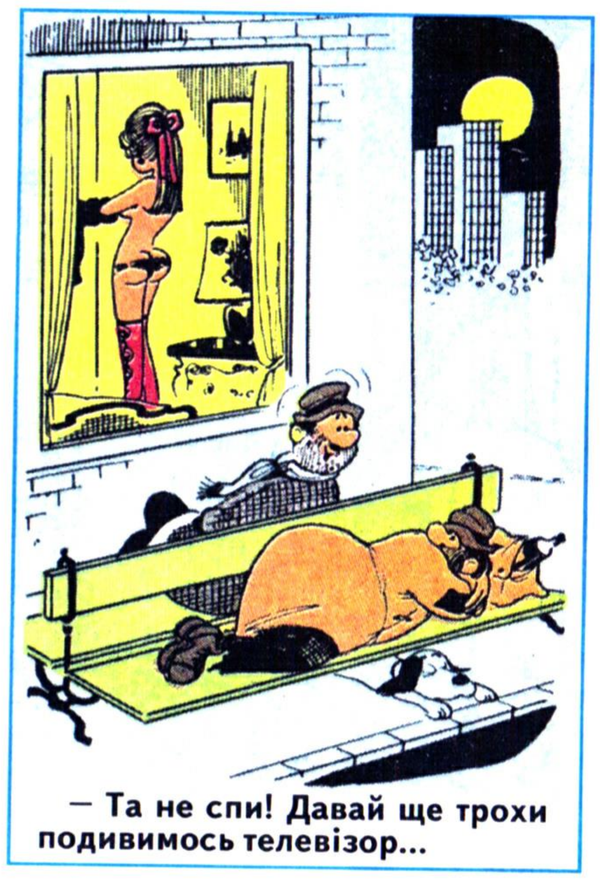

– Та не спи! Давай ще трохи подивимось телевізор...

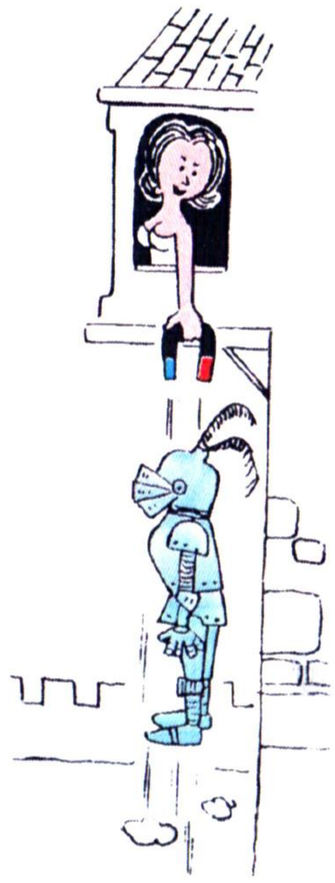

Полковник саме шукав на своєму письмовому столі якийсь папірець із телефонним номером, аж тут ввійшов підполковник.

– Пане полковнику, мені сказано прийти до вас.

– Хто сказав? Чого вам від мене треба?

– Нічого не треба, пане полковнику. Я, власне, й не знаю, для чого прийшов. Генерал сказав лише з'явитися до вас, а вже ви знаєте, для чого...

– Нічого я не знаю! Зараз покличу майора. Зв'язок! Хай пан майор Келеува негайно з'явиться до мене!

Майор зайшов і виструнчився:

– Майор Келеува по службі прибув! Слухаю, пане полковнику!

– Пане майоре, ви знаєте, чого пан підполковник прийшов до мене? Вам не казали, в чім справа? Генерал щось мене спитає, а я, чорт його бери, і уяви не маю...

– Нічогісінько не знаю, пане полковнику! Хіба що капітан Буразерович. Може, він поінформований про те, який привід є у генерала посилати до вас підполковника Богіжлевича.

Капітан Буразерович ввійшов і стукнув каблуками:

– Пане полковнику, згідно з вашим наказом прибув!

Любодраг СТОЯДИНОВИЧ

ВІЙНА

– Чи ви, капітане, знаєте, чим цікавиться генерал і думає, що я це знаю, ото й послав до мене підполковника Богіжлевича, а про це, що воно й до чого, і майор Келеува нічого не знає.

– Пане полковнику, я абсолютно не в курсі справи і не можу робити поспішних висновків. Радив би вам викликати старшого сержанта Сомуновича – може, він щось чув, бо служить у секретній канцелярії. Якщо він не знає, то вже й не беруся казати, хто іще міг би знати.

Сомунович пояснив, що це більш ніж логічно, якщо він не знає нічого того, чого й вони не знають. Але тут, можливо, пособить рядовий Станівукович, який обслуговує всі канцелярії, переглядає пресу пана генерала.

Рядовий Станівукович зайшов у канцелярію полковника переляканий. Затрусився іще більше, коли побачив вищих офіцерів – одразу цілу групу. Полковник був украй зденервований і закричав до вояка:

– Ти, рядовий, не знаєш, чого це генерал послав до мене підполковника Богіжлевича, який теж не знає, в чім справа, так само як і пан майор Келеуа, капітан Буразерович і старший сержант Сомунович?

– Аж ніяк, пане полковнику, не знаю. Хіба що з приводу... війни.

– Що ти сказав? – сторопіли всі офіцери.

– Почалася війна, пане полковнику! По радіо казали.

– І ти ото мовчиш, скотино така!!!

– Аж ніяк не мовчу, пане полковнику! Як тільки почув про це, – одразу ж передав генералові.

Переклад із сербської.

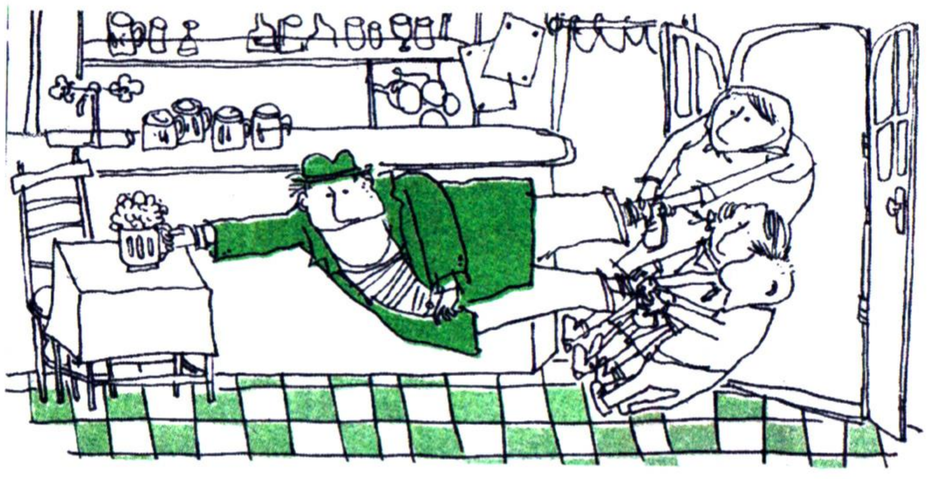

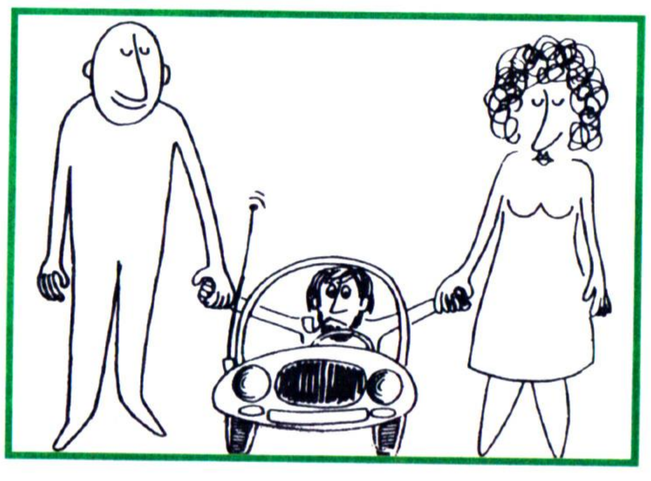

Інтерсмішинки

ЮВІЛЕЙ

Оперна співачка міланської «Ла Скала» святкує потрійний ювілей: 70-річчя на сцені, 50-річчя першої її гастролі і свій 30-тий день народження.

ПОВАЖНА ПІДСТАВА

Рассел пояснює, чому він вирішив одружитися:

– Чоловікові треба мати дружину, бо ж не можна, щоб в усьому був винний тільки уряд.

КОМПЛІМЕНТ

– Моніко, скільки тобі років?

– Тридцять.

– О, то цілком прийнятний вік для сорокарічної жінки.

СЕКРЕТ УСПІХУ

П'ятдесятилітня Хуаніта якраз розглядала себе в дзеркалі, коли дверний дзвінок зателенькав.

На порозі стояв молодий симпатичний чоловік, торговельний агент із продажу швейних машинок. Після десяти хвилин умовлянь та переконувань Хуаніта погодилася на купівлю; дала агентові гроші, а він їй – гарантійну картку.

– Молодий чоловіче, – не стримала вона своєї цікавості, – бачу, ваша торгівля іде добре. От мені, наприклад, швейна машинка й не потрібна, а я її купила. Просто не можу збагнути, як це вам удається умовити отаких от, як я, жінок?

– В цьому я завдячую одній фразі: коли господиня відчиняє мені двері, я завжди питаю: «Вибачте, сеньйоро, ваша мама вдома?»

ЗГІДНО ІЗ ЗАПОВІТОМ

Чоловік надибує в газеті оголошення: «Продаю чудовий новий «Понтіак». Ціна – 10 доларів».

Заінтригований читач відправляється за вказаною адресою і питає господиню, літню жінку:

– Ви справді продаєте «Понтіак» за десять доларів, чи тут є якась каверза?

– Жодних каверз, сер! Я тільки виконую останню волю мого покійного чоловіка. У своїй духівниці він категорично вказав, що це авто повинне бути продане, а вся виручена сума – переказана його коханці.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

То тільки перед виборами кандидати у депутати кулаками у груди гепають: «Треба відділити бізнес від влади! Скільки таке можна терпіти!!!» А виборці ту локшину з вух не знімають і головами кивають: «Оце молодці! Достойні депутатського мандата. Треба за них свій голос на виборах віддати!»

Віддали.

А через деякий час, читаючи пресу, потилиці електорат чухає: «І звідки у цих «народних слуг» такі статки? Де взялися у них і яхти, і заводи?.. Усе це на депутатську зарплату не прикупиш...»

... У другому числі «Перця» була надрукована карикатура Василя Фльорка: двоє дверей – на одних табличка «Бізнес», а на других «Влада». Вийшов із них чоловік із течкою під рукою. За ним слід від однієї ноги – із дверей «Бізнес», від другої – із дверей «Влада». Усе зрозуміло. Здавалося б, що тут коментувати?

Більшість учасників конкурсу так і написали: «Без коментарів! Так воно і є у нашому житті». А серед тих, хто був не таким лаконічним журі таки визначило трьох переможців.

Ними стали: **Вадим ЩУЧЕНКО з м. Кагарлика, що на Київщині –**

«А ми чекаєм на закони
Як той казав: «Чекаєм зря».
Якщо й напише їх чиновник,
То не на захист трударя.»;

Андрій КОЧУБЕЙ із смт Горностаївки Херсонської області –

«Ми говоримо «влада»,
маємо на увазі «бізнес»,
ми говоримо «бізнес»,
маємо на увазі «влада»

та **Петро ЖУЧЕНКО з м. Кобеляки Полтавської області –**

«Такі молодці
можуть сісти
й на три стільці!»

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до нового малюнка Василя Фльорка.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 4 (1632)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 18.04.2012. Підписано до друку 26.04.2012. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 7580 прим. Зам. 0110204. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

КРОСВОРД

1. По ньому здалеку видно, де шахта. 2. Український народний танець. 3. Дрейфуючі криги морського льоду, що сходяться в льодові поля. 4. Мореплавець, якого з'їли аборигени. 5. Майданчик, де розкошують ковзанярі. 6. Конверт із офіційним листом; пакунок. 7.Вимерлий дикий бик. 8. Ім'я Сойєра (читай повість Марка Твена). 9.Цінний хутровий звір, родич куниці. 10. Оберт супутника навколо Землі. 11. Споруда для ремонту суден. 12. Місто, де найбільше живе башкирів. 13. Центральна частина стебла й кореня вищих рослин. 14. Рішуча атака укріплення. 15. Дуже отруйна пустельна змія. 16. Притока Печори. 17. Англійський письменник, автор історичних романів. 18. Найбільша хижа риба. 19. Комаха з «ідеальною» талією. 20. Притока Рейну (не ліва). 21. Форма 14-рядкового ліричного вірша. 22. Головна кровоносна судина. 23. Баранячий горох. 24. Злагода, спокій. 25. Смуга скошеної трави, збіжжя. 26. Він причетний до «Іліади» та «Одіссеї». 27. Найбільший ссавець. 28. Ліс. 29. Свинячий кавалер. 30. Циганський ... . 31. Те, що й чорт. 32. Корабельний кухар. 33. Літає, хоч крилами – і не ворухне. 34. Наш рятувальник од недуг. 35. Звук певної висоти. 36. Нічийна шахова позиція.

Склав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

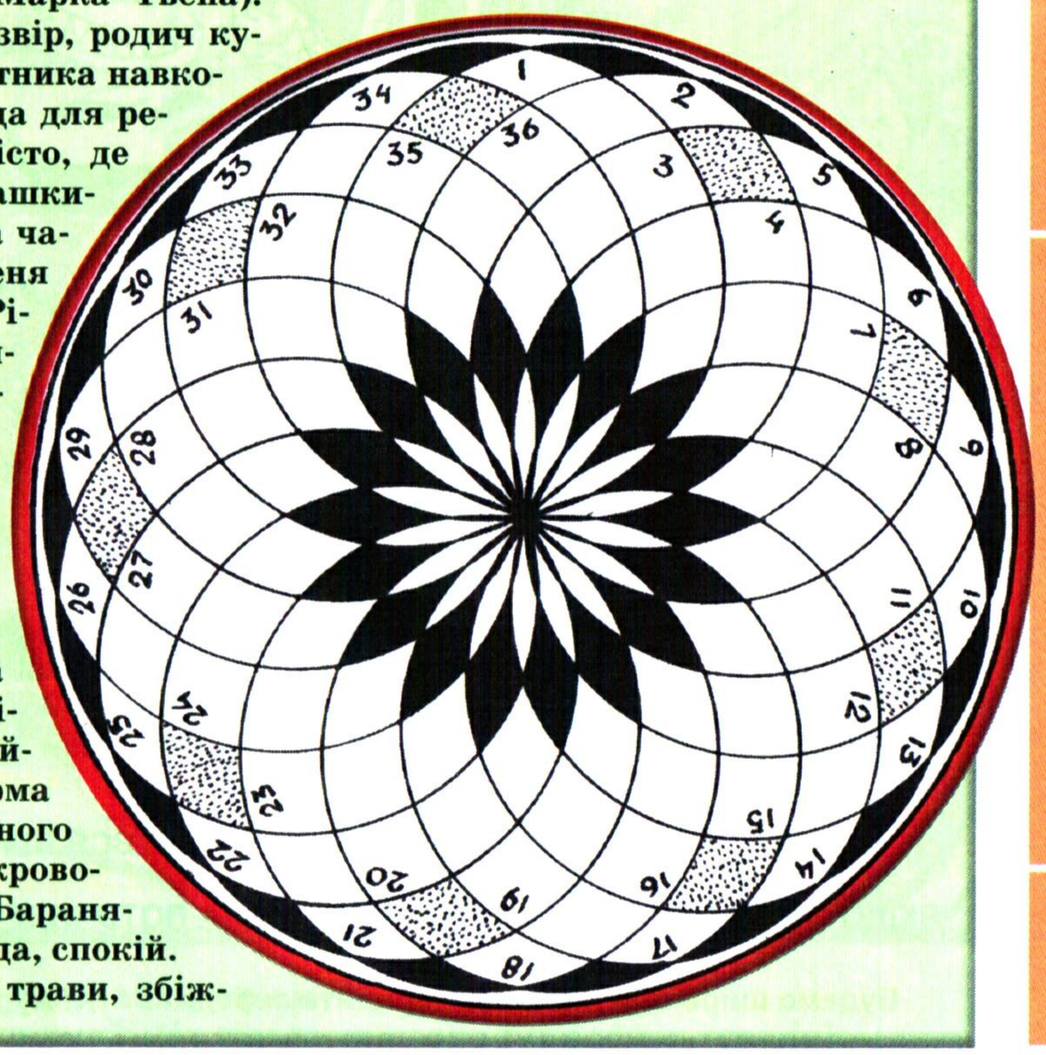

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Без чого не можна викопати колодязь?

Без дна.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 3

						Ш	К	А	П	А				
Б	Е	Р	Е	З	А		І		Т					
А		И		О		К	Л	О	У	Н				
К	А	З	А	Р	М	А		С		І				
А		А	С	Я		Т	Р	А	В	А				
Л					К					Г				
І					О					А				
Я					Л					Р				
					Е					А				
П	Р	О	Л	І	С	О	К		К					
	У		У		О		О	Г	И	Р				
П	Л	Е	С	О		І	Д	О	Л					
	Е		К	П	И	Н		Р	И	М				
	Т		А	Т		Д	Р	А	М	А				
М					Б					М				
І					А					А				
Л					С					Л				
Ь					Т					И				
	К		Т		І		О	Д	Я	Г				
З	А	К	О	Л	О	Т		Е		А				
	В	О	Р	О	Н	Я	Т	К	О					
Т	У	З		З		Г		А	Л	І				
	Н	А	М	А	Г	А	Н	Н	Я					

Індекс 74393

16 сторінка

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

– Це я сама спекла юшку, любий.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

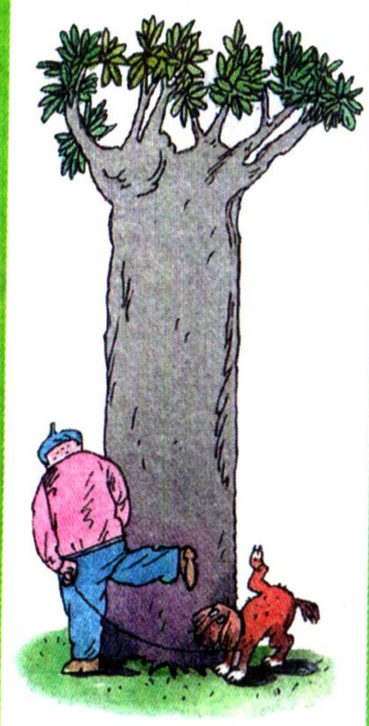

Олександр МІХНУШЕВ

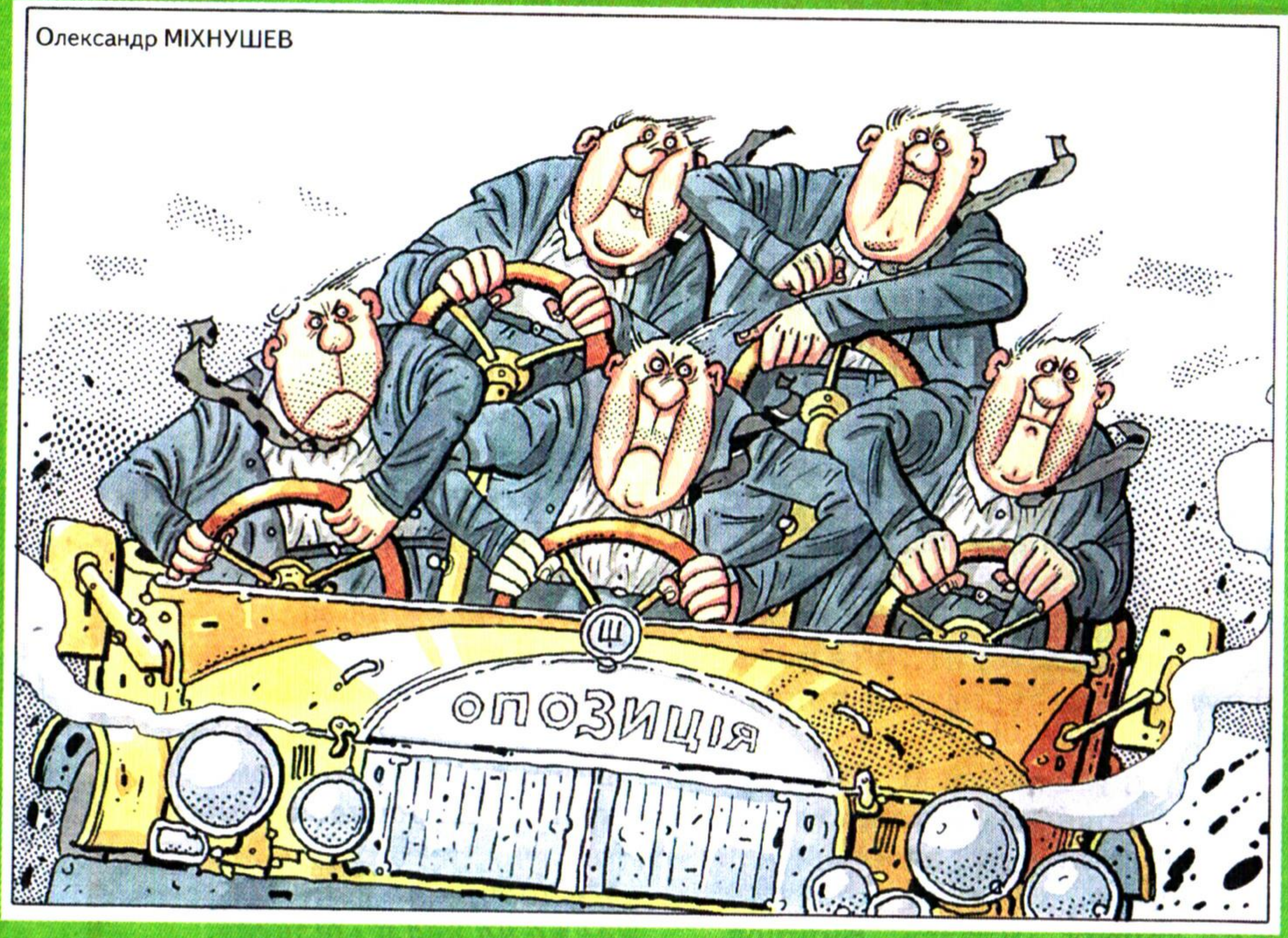

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Андрій САЄНКО

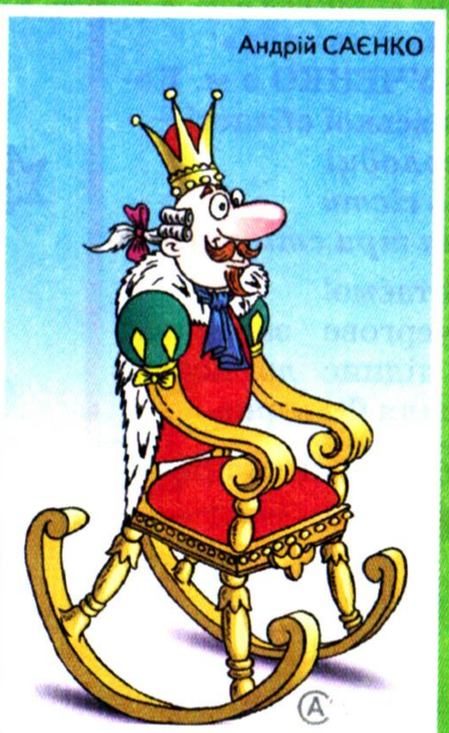

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Остання перевірка.

Юрій КОСОБУКІН

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ГАЙНО

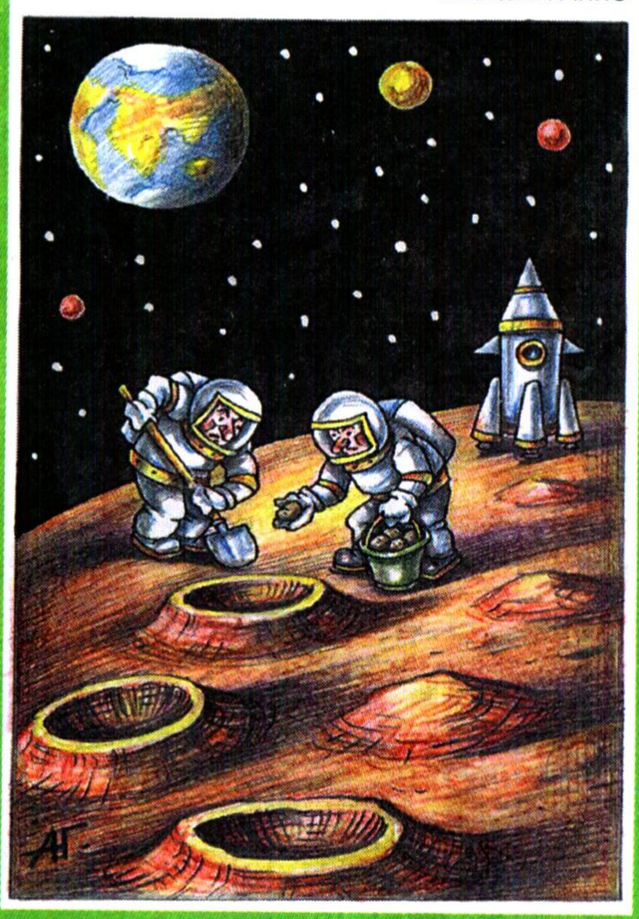

Олег СМАЛЬ

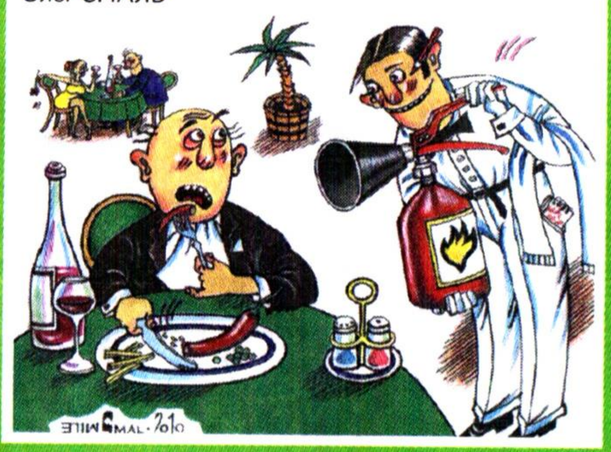

4 820012 960675 04

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!